

„A versenyképes közszolgálat személyzeti utánpótlásának stratégiai támogatása”

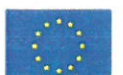
KÖFOP-2.1.5-VEKOP-16-2016-00001

Kovácsné Kőszegfalvi Orsolya
Anonimizált határozatok gyűjteménye III.

SZÉCHENYI 2020

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

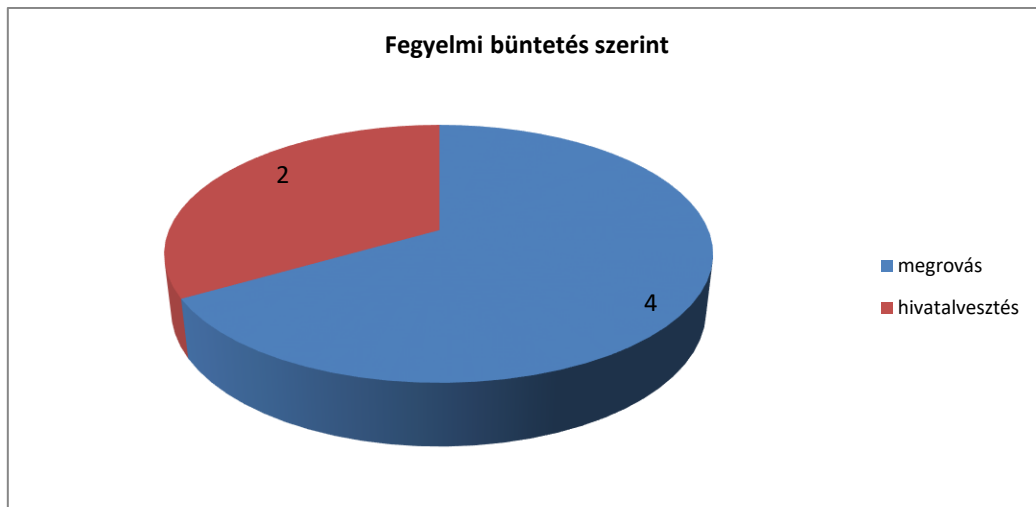
BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

Az anonimizált határozatok tárgykörét érintő, a Kit. alapján elbírált ügyek statisztikai bemutatása

I. Fegyelmi tárgyú összes ügy: 6¹

A fegyelmi **büntetés szerinti** megoszlása:

- megrovás (Kit. 166.§ (1) bek. a) pont): **4**
- hivatalvesztés (Kit. 166.§ (1) bek. d) pont): **2**

A 2020. évben lezárt, fegyelmi tárgyú ügyekben hozott határozatok véglegessége és keresetbenyújtás:

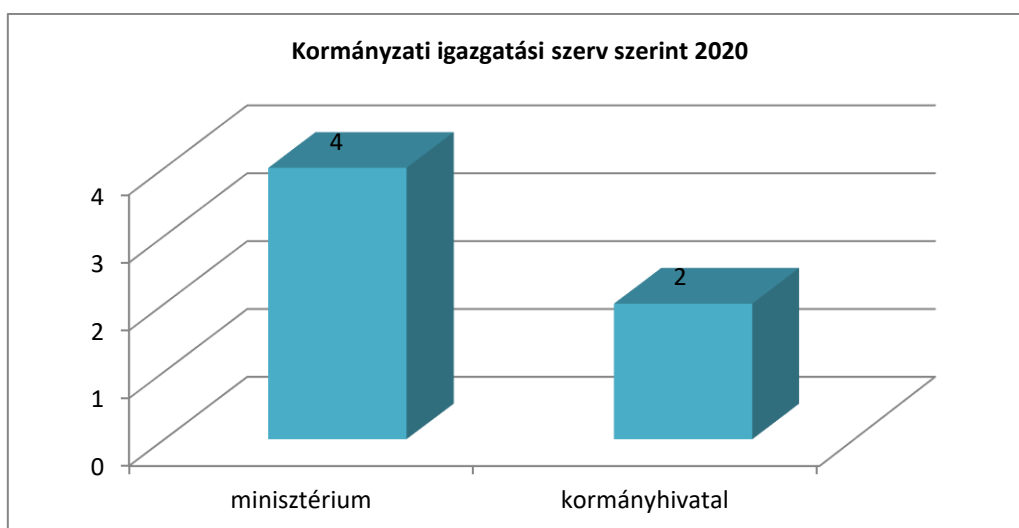
- véglegesség: **5**
- keresettel támadott: **2**

¹A Kit. hatálybelépését követően 2019. évben nem zárult le fegyelmi tárgyú ügy.

2020. évben lezárt, fegyelmi tárgyú ügyek kormányzati igazgatási szerv szerinti bontásban:

- minisztérium: 4
- kormányhivatal: 2

2020. évben lezárt, fegyelmi tárgyú ügyek a határozatok típusa szerint:

- **2 ügyben** elutasító határozat
- **2 ügyben** helyt adó határozat
- **1 ügyben** eljárást megszüntető határozat
 - visszavonta: 1
- **1 ügyben** részben helyt adó határozat

A helyt adó és részben helyt adó **határozatok indoka:**

- **2 ügyben** eljárási hiba,
- **1 ügyben** korábban már kiszabott megrovás helyett utóbb hivatalvesztés büntetést szabtak ki

Fegyelmi büntetést **megalapozó magatartások:**

- **2 ügyben** jogosulatlanul igénybe vett lakbértámogatás
- **1 ügyben** szabálysértési eljárás bejelentésének elmulasztása
- **1 ügyben** jogszerűtlenül létesített jogviszonyt
- **1 ügyben** engedély nélküli távollét
- **1 ügyben** hatósági ügyben nem hozott határozatot

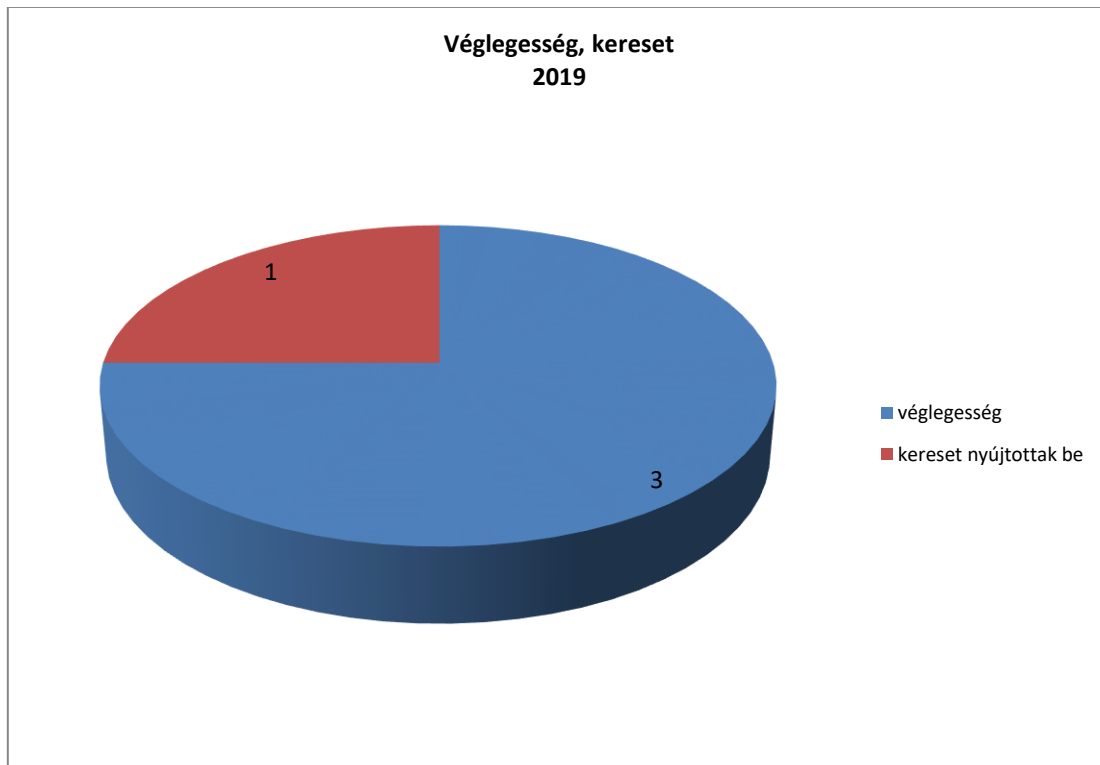
II. Teljesítményértékelés tárgyú összes ügy: 7

2019. évben lezárt, teljesítményértékelés tárgyú ügy: 4

2020. évben lezárt, teljesítményértékelés tárgyú ügy: 3

A 2019. évben lezárt, teljesítményértékelés tárgyú ügyekben hozott határozatok véglegessége és keresetbenyújtás:

- véglegesség: **3**
- keresettel támadott: **1**

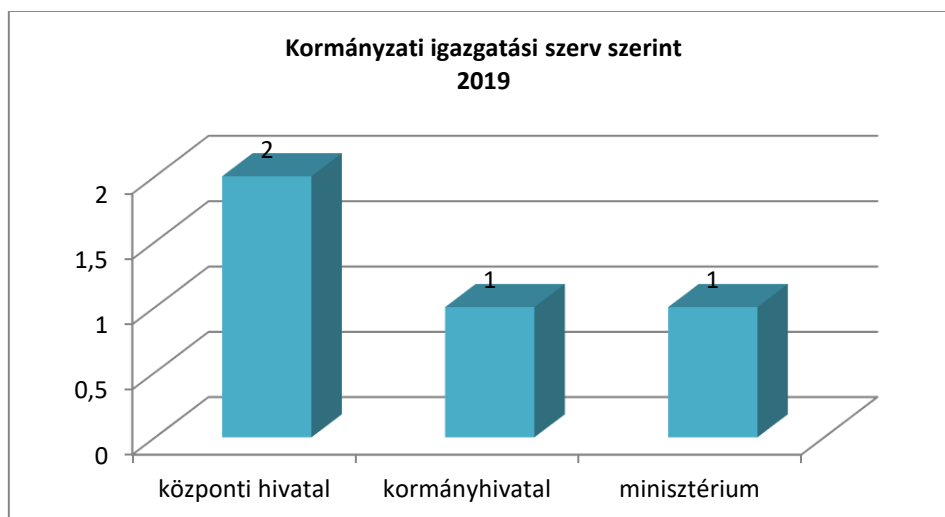

A 2020. évben lezárt, teljesítményértékelés tárgyú ügyekben hozott határozatok véglegessége és keresetbenyújtás:

- véglegesség: **3**

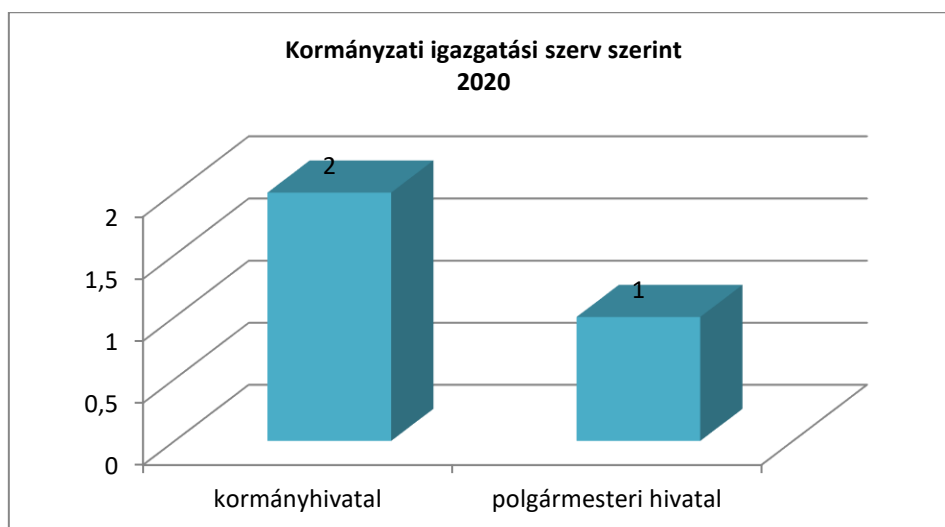
2019. évben lezárt, teljesítményértékelés tárgyú ügyek kormányzati igazgatási szerv szerinti bontásban:

- központi hivatal: **2**
- kormányhivatal: **1**
- minisztérium: **1**

2020. évben lezárt, teljesítményértékelés tárgyú ügyek kormányzati igazgatási szerv szerinti bontásban:

- kormányhivatal: 2
- polgármesteri hivatal 1

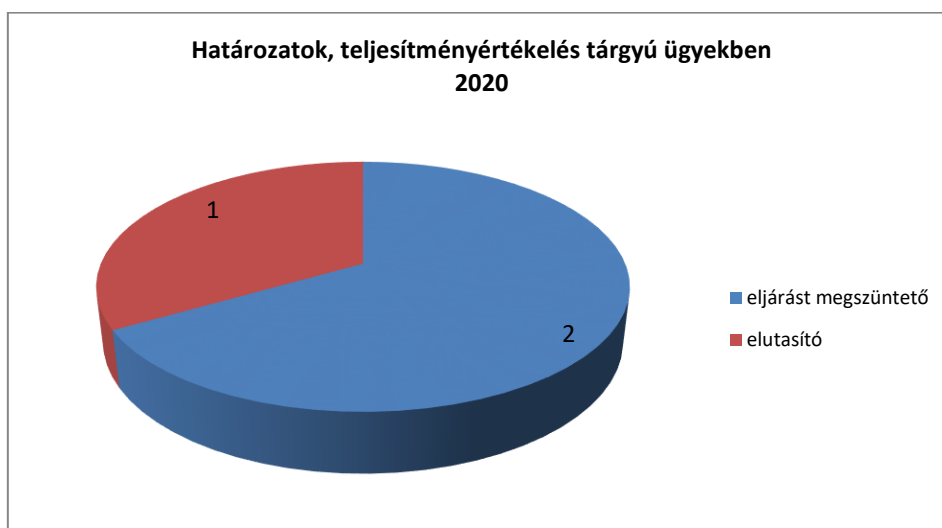
2019. évben lezárt, teljesítményértékelés tárgyú ügyek a határozatok típusa szerint:

- **2 ügyben** eljárást megszüntető határozat
 - visszavonta: 1
 - hatáskör hiánya: 1
- **1 ügyben** helyt adó határozat
- **1 ügyben** elutasító határozat

2020. évben lezárt, teljesítményértékelés tárgyú a határozatok típusa szerint:

- **2 ügyben** eljárást megszüntető határozat
 - hatáskör hiánya: 1
 - hiánypótlási felhívásnak nem tett eleget: 1
- **1 ügyben** elutasító határozat

III. Anonimizált határozatok gyűjteménye

Fegyelmi eljárással összefüggő közszolgálati jogviták

1. eset

A panaszos gondatlan magatartása hozzájárult ahhoz, hogy a kormányzati igazgatási szerv olyan juttatást – lakhatási költségtérítést – számfejtett részére, amelyre egyébként nem volt jogosult. Növeli a panaszos vétkességének fokát, hogy nem kísérte figyelemmel folyószámlájának egyenlegét. Gondos magatartás mellett a panaszosnak már az első jogosulatlan kifizetésekor észlelnie kellett volna, hogy őt a juttatás nem illeti meg, fokozottan érvényesül ezen elvárás egy jelentős összegű, éveken keresztül, rendszeresen folyósított juttatás esetén. Nem mentesíti a felelősség alól az a körülmény sem, hogy a bankszámlája a férjével közös volt.

A kormányzati igazgatási szerv által kiszabott megrovás fegyelmi büntetés arányban áll a panaszos által gondatlanságból elkövetett kötelezettségszegéssel.

Munkáltatói intézkedés: A november 7. napján kelt, megrovás fegyelmi büntetést kiszabó fegyelmi határozat, melynek indokolása szerint a panaszos a jogviszonyából eredő kötelezettségét megszegte, elmulasztotta az általa aláírásával vállalt, betartandó szabályt megismerni, olyan juttatást vett fel, amely a vonatkozó szabályozás alapján nem illette meg.

A panaszos érvelése: A panaszos előadta, hogy a fegyelmi határozatban foglalt vétkes kötelezettségszegés nem bizonyított, a határozat megalapozatlan, nem volt indokolt a megrovás fegyelmi büntetés. Kifejtette, hogy amint értesült a túlfizetésről, azt egy összegben visszautalta. Nem volt célja a kormányzati igazgatási szerv megtévesztése, a vonatkozó űrlapon nem a jogosultság meglétéről nyilatkozott, hanem csupán arról, hogy amennyiben az jár neki, akkor azt az ő részére fizessék ki. Szabály megismerésének elmulasztása nem értékelhető minősített kötelezettségszegésként. A jogosultsági feltételek változását nem kellett ismernie, a folyósítás jogellenességét a kormányzati igazgatási szervnek kellett volna felismernie, a kormányzati igazgatási szerv adminisztratív részlege mulasztott, amelyet nem lehet rá áthárítani. A juttatás a férjével közös megtakarítási számlára (bankszámlára) érkezett, amelyről ingatlan banki hiteltörlesztése valósul meg. A folyószámla egyenlegének közlése nem jelenti azt, hogy abból átlátja, hogy az egy összegben utalt kifizetésből mennyi az illetmény és mennyi a költségtérítés. Erre figyelemmel nem ismerhette fel, hogy részére milyen kifizetések történtek. Magatartása tekintetében a csekély fokú gondatlanság sem merül fel, nem volt ismeretében a jogszabályoknak, nem olvasta végig a vonatkozó okiratot. Aláírásával tanúsította ugyan a benne foglaltak megismerését, ugyanakkor úgy sosem nyilatkozott, hogy járna számára a lakhatási költségtérítés.

A kormányzati igazgatási szerv védekezése: A kormányzati igazgatási szerv a panasz elutasítását kérte, előadta, hogy belső ellenőrzés keretében megállapította, hogy a panaszos két éve folyamatosan lakhatási költségtérítést vett fel annak ellenére, hogy arra nem jogosult. A panaszos szolgálati lakásban lakott. Ha lakhatás céljára lakóingatlant biztosítanak, nem vehető igénybe a lakhatási költségtérítés. A belső honlapján több alkalommal kifejezett értesítést tett közzé, ennek a körülménynek a nem ismerésére panaszos nem hivatkozhat. A panaszos nyilatkozatot töltött ki a lakhatási költségtérítés igénybevételéről, azzal, hogy az összeget házasátarsa részére kéri utalni. E nyilatkozat kitöltési útmutatójának I. részében szintén szerepelt a vonatkozó jogszabályi rendelkezés. A panaszos fegyelmi felelőssége megállapítható, megszegte a kormányzati szolgálati jogviszonyából eredő kötelezettségét. A Kit. 63. §-ában foglalt jóhiszeműség és a tisztesség elvét is súlyosan megsértette, nem működött együtt, és olyan magatartást tanúsított, ami a kormányzati igazgatási szerv jogát, jogos érdekét sértette. A panaszos rosszhiszemű volt, hiszen megfelelő tájékoztatást kapott a vonatkozó jogszabályi változásról, ennek ellenére a túlfizetésről nem értesítette a kormányzati igazgatási szervet. Nem életszerű, hogy valaki nincsen tisztában a részére járó illetménnyel és költségtérítésekkel, amennyiben pedig mégis erről lenne szó, az neki felróható.

A Döntőbizottság döntése: A Döntőbizottság a panaszt elutasította.

A Döntőbizottság által megállapított tényállás szerint a kormányzati igazgatási szerv július 26-án kelt feljegyzésben rögzítette, hogy a panaszos részére lakhatási költségtérítést állapítottak meg, amelyet két évig folyósítottak. A feljegyzés megjelölte, hogy a panaszos szolgálati lakásban lakik. Erre figyelemmel a főosztálya vezetője kérte az ügy kivizsgálását és a panaszos rosszhiszeműsége esetére fegyelmi eljárás lefolytatását. Egy további, szintén július 26-án kelt feljegyzésben kérte továbbá e tárgyban a panaszos nyilatkoztatását.

Július 26-án kelt iratban tájékoztatták a főosztályt a panaszos e tárgyban tett nyilatkozatáról, amely szerint a bérleti szerződés felmondásakor és azt követően mindig úgy nyilatkozott, hogy szolgálati lakásban lakik.

A főosztály július 31-én kelt irata szerint a túlfizetés összegét a panaszos a Magyar Államkincstár folyószámlájára megfizette.

A fegyelmi jogkör gyakorlója szeptember 4-én kelt iratban értesítette a panaszost a fegyelmi eljárás megindításáról és a vizsgálóbiztos kijelöléséről.

Szeptember 13-án a panaszos levélben kereste meg a fegyelmi jogkör gyakorlóját, amelyben tájékoztatást adott arról, hogy a valós adatok közlése megtörtént. Nyilatkozott továbbá arról, hogy a valóságtól eltérő kijelentést nem tett, nem igényelt olyan költségtérítést, amely részére nem járt, a túlfizetést pedig jóhiszeműen vette tudomásul. A túlfizetésről július 26-án értesült és jóhiszeműen, együttműködő magatartást tanúsítva a túlfizetés összegét visszafizette.

A vizsgálóbiztos október 1. napján meghallgatta a panaszost, amelyen a panaszos jogi képviselője is részt vett.

A vizsgálóbiztos írásbeli jelentése alapján a fegyelmi jogkör gyakorlója a panaszossal szemben megrovás fegyelmi büntetést szabott ki. A határozat részletesen taglalta az előzményeket és a vizsgálat megállapításait. Megállapította, hogy a panaszos a jogviszonyából eredő kötelezettségét megszegte, mert elmulasztotta az általa aláírásával vállalt, betartandó szabályt megismerni és olyan juttatást vett fel, amely a vonatkozó szabályozás alapján nem illette meg. A határozat megállapította továbbá, hogy a panaszos a jogosulatlanul felvett összeget azonnal visszafizette, ezzel elismerve, hogy a juttatást jogellenesen vette fel.

A Döntőbizottság megállapította, hogy a fegyelmi eljárást a kormányzati igazgatási szerv a jogszabályoknak megfelelően folytatta le.

A Döntőbizottság megvizsgálta, hogy a Kit. 166. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a panaszos elkövette-e a terhére rótt fegyelmi vétséget, azaz a kormányzati szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségét vétkesen megszegte-e.

A fegyelmi vétség megállapíthatóságának egyik feltétele, hogy a kormánytisztviselő a kormányzati szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségét *megszegje*.

A Döntőbizottság az iratok közül e körben döntő bizonyítékként vette figyelembe azokat az okiratokat, amelyek tartalmazták a panaszos arra vonatkozó kifejezett nyilatkozatát, hogy a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, a kapcsolódó normatív utasításokat megismerte és azokat magára nézve kötelezőnek ismerte el.

A panaszos nemcsak a jogszabályok megismerését mulasztotta el, hanem a Kit. 63. §-ának (2) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét is megszegte, mivel a kitöltési útmutatóban foglaltakkal ellentétesen kitöltötte a „Házastársi nyilatkozat az átalány költségtérítés és költségtérítés-kiegészítés igénybeviteléhez” elnevezésű dokumentum I. részét. A panaszos ugyanis arról nyilatkozott, hogy a lakhatási költségtérítést a saját részére kéri számfejteni, és ezzel olyan látszatot keltett, mintha megilletné őt a törvény alapján a lakhatási költségtérítés. A dokumentum kitöltési útmutatójában egyértelműen szerepelt, hogy a lakhatási költségtérítésre nem jogosult. Nem fogadta el a Döntőbizottság e körben a panaszos azon hivatkozását, hogy „A tájékoztatás feltételezhetően kapkodva összeállított, nem precíz, (...)”. A tájékoztató ugyanis a jogszabályi hivatkozást tartalmazta, amelynek ismerete panaszos alapvető kötelezettsége volt. Panaszos akkor járt volna el megfelelően, ha a tájékoztató alapos áttekintését követően a dokumentum I. részét nem tölti ki.

Azáltal, hogy a panaszos kitöltötte a hivatkozott dokumentum I. részét, olyan körülményről tájékoztatta a kormányzati igazgatási szervet, amely a kormányzati igazgatási szervet terhelő kötelezettség teljesítése szempontjából lényeges volt, és a panaszos által szolgáltatott információ tartalma *nem volt valós*.

Figyelemmel arra, hogy a panaszos a fentiek szerint megszegte a kormányzati szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségét, a Döntőbizottság a fegyelmi vétség másik feltételeként azt vizsgálta, hogy a kötelezettségzegés tekintetében a panaszost terhelte-e *vétkesség*.

A vétkesség megvalósulhat szándékosság vagy gondatlanság formájában. Szándékosságról akkor beszélünk, ha valaki előre látja cselekményének lehetséges következményeit és azokat kívánja (egyenes szándék), vagy azokba belenyugszik (eshetőleges szándék). Gondatlanság akkor valósul meg, ha valaki előre látja magatartásának lehetséges következményeit, de könnyelműen bízik azok elmaradásában, vagy magatartásának lehetséges következményeit azért nem látja előre, mert elmulasztja a tőle elvárható gondosságot tanúsítani.

Az előzőekben kifejtettekből egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos – saját nyilatkozatával is alátámasztotta – elmulasztotta a tőle elvárható gondosságot tanúsítani. A panaszos a vizsgálóbiztosi meghallgatáson maga nyilatkozott úgy, hogy *„Az új törvényt valóban nem értem, nem látom át, sajnos hibáztam, megnézhettem volna, nem tettem, de úgy gondolom, hogy ennél többet nem vétettem”*.

A panaszos elismerte, hogy mulasztott akkor, amikor a vonatkozó okiratot nem olvasta el. A panaszost emellett nyilvánvaló mulasztás terheli a tekintetben is, hogy az alapvető szabályokkal nem volt tisztában – nem ismerte a lakhatási költségtérítésre vonatkozó legalapvetőbb rendelkezéseket –, valamint azzal is mulasztott, hogy a „Házastársi nyilatkozat az átalány költségtérítés és költségtérítés-kiegészítés igénybevételéhez” elnevezésű dokumentum kitöltési útmutatóját nem olvasta el, és ezért gondatlanságból kitöltötte a dokumentum I. részét.

Ugyanakkor a Döntőbizottság megállapította, hogy e mulasztások nem szándékos magatartás következményei, a panaszos mindössze a tőle elvárható gondosságot nem tanúsította. A panaszos gondatlan magatartása azonban hozzájárult ahhoz, hogy a kormányzati igazgatási szerv olyan juttatást – lakhatási költségtérítést – számfejtett a panaszos részére, amelyre egyébként nem volt jogosult. Növeli a panaszos vétkességének fokát, hogy a fenti mulasztásokat követően nem kísérte figyelemmel folyószámlájának egyenlegét. Gondos magatartás mellett a panaszosnak már az első jogosulatlan kifizetéskor észlelnie kellett volna, hogy őt a juttatás nem illeti meg, fokozottan érvényesül ezen elvárás egy jelentős összegű, éveken keresztül, rendszeresen folyósított juttatás esetén. Nem mentesíti a felelősség alól az a körülmény sem, hogy a bankszámlája a férjével közös volt.

A Döntőbizottság a vétkesség fokának figyelembevételével megállapította, hogy a kormányzati igazgatási szerv által a fegyelmi határozatban kiszabott megrovás fegyelmi büntetés arányban áll a panaszos által gondatlanságból elkövetett kötelezettségzegéssel, ezért a Döntőbizottság a Közszolgálati Döntőbizottságról szóló 69/2019. (IV. 4.) Korm. rendelet 21. § (2) bekezdésének b) pontja alapján a közszolgálati panaszt elutasította

2. eset

Sem a Kit., sem a Kit. vhr. nem teszi lehetővé, hogy a kormánytisztviselő által tanúsított magatartást a fegyelmi jogkör gyakorlója egy már korábban szabályszerűen lefolytatott és lezárult fegyelmi eljárást követően ismételten értékelje és szankcionálja. Az a körülmény, hogy a vonatkozó jogszabályok nem tartalmazzák a fegyelmi felelősség azonos tényállás és körülmények mellett történő ismételt elbírálását kifejezett tiltó rendelkezést, nem jelenti azt, hogy a kormányzati igazgatási szerv jogosult ezt megtenni.

Munkáltatói intézkedés: A november 27-én kelt, hivatalvesztést kiszabó fegyelmi határozat. Előzőleg, november 7-én kelt fegyelmi határozatban megrovás fegyelmi büntetést szabott ki vele szemben. A november 27-én kelt fegyelmi határozat a november 7-én kelt határozatot visszavonta, a két fegyelmi határozat indokolása megegyezik.

A panaszos érvelése: A panaszos előadta, hogy a kormányzati igazgatási szerv a november 7-én kelt fegyelmi határozatában megrovás fegyelmi büntetéssel sújtotta. E határozat vele történt közlését követően a kormányzati igazgatási szerv visszavonta a megrovást kiszabó határozatot és hivatalvesztés fegyelmi büntetést állapított meg. Álláspontja szerint a második határozat új körülményt nem tartalmazott, kizárólag a fegyelmi büntetést változtatta meg. Jogellenesnek tartotta az újabb fegyelmi határozat meghozatalát, mivel az a Kit. 68. §-ának (2) bekezdésébe ütközik. A november 7-én kelt határozat a címzettel való közléssel hatályossá vált, ezt követően annak módosítására vagy visszavonására kizárólag a hozzájárulása alapján lett volna lehetőség. Egyebekben vitatta a terhére rótt vétkes kötelezettségszegést, szerinte már az első fegyelmi határozat is megalapozatlan, a megrovás fegyelmi büntetés túlzó, amelyhez képest a második fegyelmi határozat a legsúlyosabb büntetést szabta ki úgy, hogy a felderített tények, körülmények nem változtak.

A kormányzati igazgatási szerv védekezése: A kormányzati igazgatási szerv a panasz elutasítását kérte. Előadta, hogy július 26. napján belső ellenőrzés keretében megállapította, hogy a panaszos két éven át folyamatosan lakhatási költségtérítést vett fel annak ellenére, hogy a vonatkozó jogszabály alapján arra nem volt jogosult. A kormányzati igazgatási létszámgazdálkodásról, valamint a kormányzati igazgatási szerveket és azok foglalkoztatottjait érintő egyes személyügyi kérdésekről szóló 88/2019. (IV. 23.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: Kit. vhr.) foglalt szabályokat betartva kezdeményezte és folytatta le a fegyelmi eljárást. A panaszos fegyelmi felelősségét megállapították, őt november 7-én megrovás fegyelmi büntetéssel sújtották. A vizsgálat során felmerült tények – úgymint a jogosulatlanul felvett összeg nagysága, a jogellenes állapot hosszú ideig tartó fennállása, továbbá a jogszabályváltozás nem ismerete – alapján a munkáltatói jogkör gyakorlója átfogó mérlegelés után és a szándékosságot valószínűsítve úgy döntött, hogy a megrovás fegyelmi büntetést a megbomlott bizalmi viszonyra tekintettel visszavonja, és helyette a kormányzati igazgatási szerv érdekeinek súlyos sérelmével inkább arányban álló hivatalvesztés fegyelmi büntetést szab ki. A kormányzati igazgatási szervtől nem várható el, hogy a panaszos jogviszonyát fenntartsa. A megrovás fegyelmi büntetés semmilyen joghatást nem váltott ki, sem jogosultságot, sem kötelezettséget nem keletkeztetett.

A megrovást kiszabó fegyelmi határozat nem minősül jognyilatkozatnak, így azt jogszerűen vissza lehetett vonni. Az új fegyelmi határozat a visszavont határozat helyébe lépett, amely a kötelezettségzegés súlyával arányban álló büntetést tartalmaz, ezért érvényes és hatályos. A panaszos fegyelmi felelősségét már a megrovást kiszabó határozat is megállapította, azonban a körülmények gondos mérlegelése súlyosabb büntetés kiszabását indokolták. Jogszabály nem tiltja, hogy a fegyelmi jogkör gyakorlója súlyosabb büntetést állapítson meg, így a fegyelmi jogkör gyakorlója a hivatalvesztést látta a jogsértés súlyával arányban állónak.

A Döntőbizottság döntése: A Döntőbizottság a panasznak részben helyt adott, a kormányzati szolgálati jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben elmaradt illetmény, héthavi átalánykártérítés és a felmerült kár megfizetésére kötelezte a kormányzati igazgatás szervet.

A Döntőbizottság által megállapított tényállás szerint a panaszossal szemben fegyelmi eljárást folytatattak le, melynek eredményeképpen a november 7-én kel fegyelmi határozatban megállapították, hogy a panaszos fegyelmi vétséget elkövette el és őt megrovás fegyelmi büntetéssel sújtották. A panaszos a fenti határozatot november 12-én vette át.

November 27-én újabb fegyelmi határozatot hoztak, amelyben a panaszost hivatalvesztés fegyelmi büntetéssel sújtották november 28-ai hatállyal. E határozat – először az előző fegyelmi határozat szövegével egyezően – megállapította, hogy a panaszos „ellen elrendelt fegyelmi eljárás keretében lezajlott vizsgálat feltárta, hogy a kormányzati szolgálati jogviszonyából eredő kötelezettségét vétkesen megszegte”, majd nívumként hozzátette, hogy „melyet a tények és körülmények ismételt áttekintése és értékelése – annak súlya tekintetében is – megerősített, ezért a [...] november 07-én kelt [...] döntést visszavonom”. A két fegyelmi határozat indokolása megegyezik.

A kormánytisztviselők fegyelmi felelősségére vonatkozó legalapvetőbb rendelkezéseket a Kit. 166. §-a tartalmazza, míg a fegyelmi eljárás részletszabályai a Kit. vhr.-ben található. A Kit. 166. §-ának (1) bekezdése szerint „*Fegyelmi vétséget követ el a kormánytisztviselő, ha kormányzati szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségét vétkesen megszegi.*”, míg (10) bekezdésének első mondata alapján „*Fegyelmi vétség elkövetésének alapos gyanúja esetén a munkáltatói jogkör gyakorlója köteles az eljárást megindítani*”.

A Kit. vhr. részletesen meghatározza a fegyelmi eljárás lefolytatásának szabályait, és az azzal összefüggő olyan garanciális szabályokat, amelyektől eltérést nem enged. Az eljárás részletes szabályozása útján szavatolja, hogy a fegyelmi felelősség, vagy annak esetleges hiánya megfelelően feltárható legyen. A Kit. vhr. 96. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy „*A fegyelmi eljárás a vizsgálattal indul.*”, a 95. §-a szerint pedig „*A fegyelmi jogkör gyakorlója a fegyelmi eljárás megindításával egyidejűleg írásban értesíti a kormánytisztviselőt, valamint három munkanapon belül kijelöli a vizsgálóbiztost. Az írásbeli értesítésnek tartalmaznia kell a kötelezettségzegést, az annak alapjául szolgáló magatartást és az elkövetési időpontot*”. A fegyelmi eljárás a fegyelmi határozat meghozatalával zárul, amelyben vagy megszüntetik a fegyelmi eljárást, vagy a fegyelmi jogkör gyakorlója, illetve a fegyelmi tanács megállapítja a fegyelmi felelősséget és fegyelmi büntetést szab ki.

A kormányzati igazgatási szerv a november 7-én kelt határozatával megállapította a panaszos fegyelmi felelősségét és indokolással ellátott határozatában fegyelmi büntetésként megrovást alkalmazott. A Kit. vhr. szabályai szerint lefolytatott eljárás ezzel lezárult, a panaszos fegyelmi felelősségét a fegyelmi jogkör gyakorlója az általa szükségesnek és arányosnak ítélt szankció kiszabásával elbírálta. E fegyelmi határozatot a panaszosnak november 12. napján kézbesítették.

A panaszos a november 7-én kelt fegyelmi határozattal szemben december 6-án közszolgálati panaszt nyújtott, amelyet a Döntőbizottság önálló eljárásában elbírált.

A Döntőbizottság a panasszal támadott november 27-én kelt fegyelmi határozatot megvizsgálva megállapította, hogy e határozat ugyanazon fegyelmi vétség tekintetében ismételten megállapította a panaszos fegyelmi felelősségét, majd hivatalvesztés fegyelmi büntetést szabott ki oly módon, hogy a korábbi fegyelmi eljárás vizsgálati megállapításait vette alapul. A kormányzati igazgatási szerv az új fegyelmi határozatban a legenyhébb fegyelmi büntetés helyett a legsúlyosabb fegyelmi büntetést szabta ki. E határozat rendelkező részében azt rögzítette, hogy a fegyelmi jogkör gyakorlója a tények és körülmények ismételt áttekintése és értékelése útján hozta meg a határozatot, illetve az előző fegyelmi határozat visszavonásáról rendelkezett.

Sem a Kit., sem pedig a Kit. vhr. nem teszi lehetővé, hogy a panaszos által tanúsított magatartást a fegyelmi jogkör gyakorlója egy már korábban szabályszerűen lefolytatott és lezárult fegyelmi eljárást követően ismételten értékelje és szankcionálja.

A fegyelmi eljárás során a vizsgálati szakaszban valamennyi releváns tényt és körülményt feltártak, és a két fegyelmi határozat egybevetéséből egyértelműen látszik, hogy azok teljesen azonos indokolást tartalmaznak, a fegyelmi jogkör gyakorlója november 7-én és november 27-én azonos tényekről és körülményekről bírt tudomással. A november 27-én kelt fegyelmi határozat rendelkező része a tények és körülmények *ismételt* áttekintésére és értékelésére hivatkozik, erre azonban kizárólag a fegyelmi eljárás keretében kerülhet sor, amint az a panaszossal szemben lefolytatott fegyelmi eljárás során meg is történt, melynek eredményeképpen a fegyelmi jogkör gyakorlója meghozta döntését, a november 7-én kelt fegyelmi határozatát.

A Döntőbizottság nem osztotta a kormányzati igazgatási szerv azon érvelését, hogy jogszabály nem tiltja, hogy a fegyelmi jogkör gyakorlója súlyosabb büntetést állapítson meg. Az a körülmény, hogy a vonatkozó jogszabályok nem tartalmaznak a fegyelmi felelősség azonos tényállás és körülmények mellett történő ismételt elbírálását kifejezett tiltó rendelkezést, nem jelenti azt, hogy a kormányzati igazgatási szerv jogosult ezt megtenni. A jogszabályok rendelkezéseit nem önmagukban, hanem teljes egészében és összefüggéseikkel együttesen kell értelmezni és alkalmazni.

Maga a Kit. rendelkezik úgy, hogy a 168. § (2) bekezdésének d) pontjában biztosítja a fegyelmi határozatokkal szemben a jogvita kezdeményezését. Ez azt jelenti, hogy a fegyelmi határozat meghozatalával és annak a panaszos részére történő kézbesítésével megnyílik a lehetőség a fegyelmi határozattal szembeni jogorvoslat érvényesítésére. A közszolgálati jogvita kezdeményezését követően a fent hivatkozott tényeket és körülményeket már a Közszolgálati Döntőbizottság jogosult vizsgálni. A Kit. 168. §-ának (4) bekezdése szerint „A Közszolgálati Döntőbizottság döntésével szemben a kormánytisztviselő, illetve a kormányzati igazgatási szerv bírósághoz fordulhat”. Utóbbi esetben a fegyelmi eljárás és a fegyelmi határozat jogszerűségének vizsgálata már a bíróság feladata. E szabályozásból is következik, hogy amennyiben a fegyelmi jogkör gyakorlója egy adott fegyelmi vétség tekintetében döntést hozott, megszűnik a lehetősége arra, hogy az adott fegyelmi vétség tekintetében további döntést hozzon. A fegyelmi jogkör gyakorlójának november 7-én meghozott fegyelmi határozatával a panaszos adott fegyelmi vétsége elbírálttá, fegyelmi felelőssége megállapítottá vált. Ez azt jelenti, hogy amikor a kormányzati igazgatási szerv november 27-én ismételt fegyelmi határozatot hozott, a panaszos fegyelmi felelősségének fennállását már nem állapíthatta meg.

Amennyiben ez nem így lenne, és egy fegyelmi határozatot bármikor vissza lehetne vonni, majd új fegyelmi határozatot lehetne hozni és új fegyelmi büntetést lehetne kiszabni, értelmét veszítené a Kit. 168. § (2) bekezdésének d) pontjában biztosított jogvita kezdeményezésének lehetősége. Mindez felveti a jogbiztonság sérelmét is.

A jogbiztonság mint alapvető jogi érték a jog lényegéből következik. A jogszabályok rendelkezéseivel szembeni alapvető elvárás, hogy megteremtsék az előreláthatóságot, kiszámíthatóságot és a hatálya alá tartozó személyek a beléjük vetett bizalom alapján előre láthassák valamely magatartásuk lehetséges következményeit. Ezért a kormányzati igazgatási szerv eljárása alkalmas arra, hogy a jogbiztonság sérelmével járjon.

A Döntőbizottság a fentiek alapján megállapította, hogy a kormányzati igazgatási szerv jogellenesen járt el akkor, amikor a panaszos már elbírált fegyelmi felelőssége tárgyában ismételt döntést hozott.

A Kit. vhr. szigorú szabályokat ír elő arra vonatkozóan, hogy fegyelmi határozat mi alapján és milyen határidőn belül hozható. Az eljárási szabályok időbeli korlátokat is megállapítanak a fegyelmi határozat meghozatala szempontjából. Többek között a Kit. vhr. 102. § (2) bekezdésének első mondata szerint „Ha a fegyelmi jogkör gyakorlója fegyelmi tanácsot nem jelöl ki, a jelentés kézhezvételétől számított 22 munkanapon belül dönt a fegyelmi felelősség tárgyában, döntését indokolt írásbeli határozatba foglalja”. Ebből következően egy a fenti határidőn túl meghozott fegyelmi határozat – mint amilyen a november 27-én kelt határozat – már eleve jogellenes.

A Döntőbizottság fentiek alapján a Közszolgálati Döntőbizottságról szóló 69/2019. (IV. 4.) Korm. rendelet 21. § (2) bekezdés a) pontjának második fordulata alapján a közszolgálati panasznak részben helyt adó döntést hozott.

3. eset

Tekintettel arra, hogy a Döntőbizottság eljárása során nem nyert bizonyítást az a tény, hogy a fegyelmi tanács zárt ülésen hozta meg a fegyelmi ügyben hozott határozatot, a kormányzati igazgatási szerv megszegte a 88/2019. (IV.23.) Korm. rendelet 93. §-ának (3) bekezdésében foglaltakat, amellyel lényeges eljárási szabálysértést követett el.

Munkáltatói intézkedés: Megrovás fegyelmi büntetést kiszabó fegyelmi határozat.

A panaszos érvelése: A panaszos a fegyelmi határozat hatályon kívül helyezését kérte. Előadta, hogy humánpolitikai területen vezetői feladatokat látott el. A kormányzati igazgatási szervnél egy kormánytisztviselővel jogszerűtlenül létesítettek jogviszonyt, melynek alapjául szolgáló kinevezési okmányt ő ugyan aláírásával látott el, felelősségét azonban vitatta.

A kormányzati igazgatási szerv védekezése: A kormányzati igazgatási szerv a panasz elutasítását kérte. Előadta, hogy a megrovás fegyelmi büntetés alkalmazására a panaszos, mint vezetői álláshelyen foglalkoztatott kormánytisztviselő által elmulasztott vezetői kontroll okán került sor.

A Döntőbizottság döntése: A Közszolgálati Döntőbizottság a közszolgálati panasznak helyt adott; a fegyelmi határozatot hatályon kívül helyezte.

A Döntőbizottság által megállapított tényállás szerint a kormányzati igazgatási szerv a jogszerűtlen jogviszony-létesítés kivizsgálására fegyelmi eljárást indított, a munkáltatói jogkör gyakorlója a vizsgálat lefolytatását követően kijelölte a fegyelmi tanács tagjait. A fegyelmi tanács indokolt döntését határozatba foglalta, melyben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy az új munkatárs kinevezési okiratának elektronikus aláírásakor a panaszos a kapcsolódó iratanyagot nem látta, az aktát nem ellenőrizte. Az elektronikus aláíráshoz kapcsolódó ellenőrzés elvégzése esetén felismerhette volna, hogy olyan kinevezési okiratot szignált, melyre vonatkozóan korábban már egyeztetés zajlott, és a foglalkoztathatóság kérdése függőben maradt. A fegyelmi tanács megállapította, hogy a panaszos a terhére rótt fegyelmi vétséget elkövette, és megrovás fegyelmi büntetést szabott ki.

A Döntőbizottság vizsgálta, hogy a kormányzati igazgatási szerv betartotta-e a fegyelmi felelősség megállapítása tekintetében irányadó eljárásjogi szabályokat.

A fegyelmi felelősségre, annak megállapítására vonatkozó rendelkezéseket a Kit. 166. §-a, illetve a a kormányzati igazgatási létszámgazdálkodásról, valamint a kormányzati igazgatási szerveket és azok foglalkoztatottjait érintő egyes személyügyi kérdésekről szóló 88/2019. (IV.23.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kit. vhr.) 91-107. §-ai szabályozzák.

A Kit. 166. §-ának (1) bekezdése szerint *feyelmi vétséget követ el a kormánytisztviselő, ha kormányzati szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségét vétkeesen megszegi.*

A Kit. vhr. 105. §-a alapján:

„ (1) A feyelmi tanács a jelentés kézhezvételétől számított 22 munkanapon belül zárt ülésen, szótöbbséggel határoz, döntését indokolt írásbeli határozatba foglalja.

(2) A zárt ülésen a feyelmi tanács tagjai és a jegyzőkönyvvezető vehetnek részt.

(3) A zárt ülésről írásbeli jegyzőkönyvet kell készíteni, melynek tartalmaznia kell a résztvevők nevét, a feyelmi tanács döntését és a keltezt.”

A Közszolgálati Döntőbizottság eljárása során a kormányzati igazgatási szerv többszöri felhívás ellenére nem csatolta a feyelmi tanács zárt üléséről szóló jegyzőkönyvet.

A Kit. vhr. 93. §-a (3) bekezdésének j) pontja szerint „*Lényeges eljárási szabálysértésnek minősül, ha [...] a feyelmi tanács nem zárt ülésén hozta meg a határozatot.*”

Tekintettel arra, hogy a Döntőbizottság eljárása során nem nyert bizonyítást az a tény, hogy a feyelmi tanács zárt ülésen hozta meg a feyelmi ügyben hozott határozatot, a kormányzati igazgatási szerv megszegte a Kit. vhr. 93. §-a (3) bekezdésének j) pontjában foglaltakat, amellyel lényeges eljárási szabálysértést követett el.

Mivel a feyelmi határozat a hivatkozott jogszabályi rendelkezésbe ütközik, érdemi vizsgálatra alkalmatlan, így a Döntőbizottságnak már nem kellett vizsgálnia a feyelmi határozat tartalmát, annak megállapításait.

A Döntőbizottság mindezekre figyelemmel a panaszos közszolgálati panaszának a Közszolgálati Döntőbizottságról szóló 69/2019. (IV. 4.) Korm. rendelet 21. § (2) bekezdés a) pontjának első fordulata alapján helyt adott, a feyelmi határozat hatályon kívül helyezéséről rendelkezett.

Teljesítményértékeléssel összefüggő jogviták

4. eset

A Kit. hatálybalépését követően jelentősen megváltoztak a teljesítményértékelésre vonatkozó szabályok. Az új rendelkezések értelmében a teljesítményértékelés már csak lehetőség, a munkáltatói jogkör gyakorlója eldöntheti, hogy értékeli-e a tisztviselőt, ha igen, annak időpontját is szabadon választhatja meg. Ezzel kapcsolatban egyetlen megkötés van, hogy legfeljebb egyéves időszak képezheti az értékelés tárgyát. Az értékelés alapjául a kormánytisztviselő munkájával összefüggésben tapasztalt hiányosságok, problémák is szolgálhatnak.

A TÉR rendelet a teljesítményértékelésre vonatkozó korábbi eljárási szabályokat ugyan alapvetően megváltoztatta, a százalékos értékelést felváltotta a pontrendszer, azonban a teljesítményszintet meghatározó pontértékek megállapítását - a korábbi szabályozással egyezően - a munkáltatói jogkör gyakorlójának mérlegelési jogkörébe utalja. A Döntőbizottság a teljesítményértékelést és az azzal összefüggésben meghatározott pontértékeket nem vizsgálhatta felül, illetve nem módosíthatta.

Munkáltatói intézkedés: A panaszos munkateljesítményéről a 2019. szeptember 1. napjától 2019. december 31. napjáig tartó időszakra vonatkozóan készített teljesítményértékelés.

A panaszos érvelése: A panaszos kérte a támadott teljesítményértékelés hatályon kívül helyezését. Előadta, hogy felettesének egyetértése ellenére hozott meg egy döntést, ezért 2020 januárjában felajánlották neki jogviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetését, amelyet nem fogadott el. Kérte ügyintézőként történő továbbfoglalkoztatását, de azt elutasították, ezt követően kérte, hogy végkielégítés kifizetésével távozhasson. Álláspontja szerint az értékelése nem megalapozott, egy olyan munkáltatói intézkedés alátámasztásául szolgált, amellyel érdemtelenység jogcímén kívánták jogviszonyát megszüntetni. A teljesítményértékelést szintje „átlag alatti”, a róla kialakult véleménnyel ellentétes, megalázó, mely sérti emberi méltóságát. A teljesítményértékelést követően kérte kormányzati szolgálati jogviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetését, mert attól tartott attól, hogy amennyiben érdemtelenység miatt felmentik, nem tud majd elhelyezkedni. Az értékelő vezető nem jelezte neki, hogy a teljesítményértékelés kézbesítésének napján értékelő megbeszélést kíván tartani, aznap délelőtt 11 óráig dolgozott, majd orvoshoz ment. Az értékelő megbeszélést végül később megtartották, az értékelő vezető indokolásában foglaltak általánosságok, nem az értékelési időszakra vonatkoznak, a megbeszéléséről felvett jegyzőkönyv az ő nyilatkozatait csak kivonatossan tartalmazza.

A kormányzati igazgatási szerv védekezése: A kormányzati igazgatási szerv az eljárás megszüntetését kérte, álláspontja szerint a panasz idő előtti, mert azt a panaszos az értékelő megbeszélés előtt nyújtotta be. Az értékelő miután befejezte az értékelést, a TÉR rendszerben jelezte a panaszosnak, hogy aznap értékelő megbeszélést kíván tartani. A panaszos az értékelést még aznap megtekintette, délelőtt rosszul érezve hivatkozással orvoshoz távozott. Néhány nap múlva telefonon jelezte az értékelő vezetőnek, hogy betegség miatt táppénzes állományba vették. Az értékelő vezető ezért az értékelő megbeszélést nem tudta megtartani. Az értékelő vezető a panaszos keresőképtelenségét követő első munkanapján tájékoztatta a panaszost, hogy az értékelő megbeszélést megtartja, megbeszélésről jegyzőkönyvet vettek fel. Az értékelési szempontokat indokokkal alátámasztva átbeszélték, a panaszos nem fogadta el az értékelő vezető álláspontját. A jegyzőkönyvet a panaszos saját kezűleg írta alá, nem kifogásolta, hogy az nem, vagy nem teljesen tartalmazza a nyilatkozatait. Ennek jelzésére a panaszosnak volt lehetősége. Az értékelő lapot az értékelő megbeszélés során nem nyomtatták ki, mert a teljesítményértékelés valamennyi pontját annak indoklásával együtt a jegyzőkönyv tartalmazta. A jegyzőkönyvből mindkét fél kapott megfelelő számú példányt. A teljesítményértékelést a megbeszélés eredményeképpen az értékelő vezető nem módosította, a teljesítményértékelés során meghatározott értékeket fenntartják, mivel azokat valós tartalommal, megalapozott ismeretanyag alapján határozták meg.

A Döntőbizottság döntése: Közszolgálati Döntőbizottság a panaszt elutasította.

A panaszos teljesítményének értékelése a TÉR rendelet 2. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a TÉR informatikai rendszerben történt, az értékelő vezető az értékelőlapot a teljesítményértékelés lezárását követően kézbesítette a panaszos részére. A panaszos a teljesítményértékelést annak lezárását követően - a kormányzati igazgatási szerv által nem vitatottan - megtekintette, és a közszolgálati panaszt még aznap a Döntőbizottsághoz előterjesztette.

A TÉR rendelet 10. §-ának (1) bekezdése valóban kötelezően előírja a teljesítményértékeléskor az értékelő megbeszélés megtartását, melyet a panaszos keresőképtelenség miatti távolléte miatt - a felek által is elismerten - csak később folytattak le. A teljesítményértékelést azonban a TÉR rendelet 10. §-ának (3) bekezdésével összhangban már korábban kézbesítették a panaszos számára, aki annak tartalmáról hitelt érdemlő tudomást szerzett, ezzel megnyílt a lehetőség a jogorvoslati jog érvényesítésére.

A Kit. 168. §-ának (2) bekezdése értelmében a közszolgálati panasz benyújtására vonatkozó igényérvényesítés határidőt a munkáltatói intézkedés kézbesítésétől kell számítani, a kézbesítés tényszerűen megvalósult, melynek napján a panaszos a panaszt előterjesztette, így a panasz nem idő előtti.

A Döntőbizottság megvizsgálta, hogy a kormányzati igazgatási szerv betartotta-e a teljesítményértékelésre vonatkozó eljárási szabályokat.

Az értékelő vezető az értékelő megbeszélést a TÉR rendelet 10. §-ának (1) bekezdésében előírtaknak megfelelően - a felek egybehangzó nyilatkozata és a csatolt jegyzőkönyv tanúsága szerint - a panaszos keresőképtelenség miatti távollétét követően tartotta meg.

Az értékelő megbeszélésről jegyzőkönyvet vettek fel, mely igazolja, hogy az értékelő vezető a teljesítményértékelés kötelező elemeivel összefüggő teljesítményértékelési eredményeket egyenként ismertette és indokolta. A jegyzőkönyv tartalmából megállapítható, hogy a panaszosnak volt lehetősége arra, hogy az egyes teljesítményértékelési eredmények vezetői indokolásával kapcsolatos észrevételeit előadja, a panaszosi észrevételeket az értékelő vezető rögzítette.

A Döntőbizottság megállapította, hogy a jegyzőkönyv szerint az értékelő megbeszélésen a panaszos nem kifogásolta, hogy az okirat nem tartalmazza teljeskörűen az értékelő vezető indokolásával összefüggésben előadott észrevételeit, az abban foglaltakat az értékelő megbeszélés befejezését és a jegyzőkönyv lezárását követően - általa sem vitatottan - aláírásával elfogadta.

Az értékelő vezető eleget tett a TÉR rendelet 10. §-ának (1) bekezdésében foglalt ismertetési és indokolási kötelezettségének. A Döntőbizottság mindezek alapján megállapította, hogy a kormányzati igazgatási szerv eleget tett a TÉR rendeletben előírtaknak.

A panaszos hivatkozott arra, hogy a teljesítményértékelés álláspontja szerint a kormányzati szolgálati jogviszonya megszüntetésének alapjául kívánt szolgálni. Sérelmezte, hogy azt nem a megelőző fél év teljesítménye, hanem egy konkrét időpontban történt ügy miatt készítették.

Az értékelő megbeszélésről felvett jegyzőkönyv a teljesítményértékelés előzményeként valóban rögzíti a panaszos által hivatkozott időpontban történeteket, valamint utal egy korábbi időpontban felvett jegyzőkönyv tartalmára és a panaszos jogviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetésének kezdeményezésére. A panaszos azonban nem támasztotta alá azon állítását, hogy az értékelő vezető kizárólag a panaszos által a fentiekben hivatkozottakra tekintettel készítette el a teljesítményértékelést. Az értékelő vezető az egyes kompetenciák indoklását a 2019. szeptember 1. és 2019. december 31. napja közötti időszakra vonatkozóan példákkal részletesen alátámasztotta. Az egyes kompetenciákat az értékelő vezető a 0-80 pontig terjedő mérőskálán 5 és 62 pont között, változó pontértékkel értékelte, bizonyos kompetenciák tekintetében tehát jónak minősülő pontértéket állapított meg.

A Döntőbizottság rámutat, hogy a Kit. hatálybalépését követően, a törvény és az annak felhatalmazása alapján kiadott TÉR rendelet értelmében jelentősen megváltoztak a teljesítményértékelésre vonatkozó szabályok. Míg a korábbi rendszer féléves teljesítményértékelési ciklusokon alapult, és az értékelés szigorú jogszabályi határidőkhöz kötött kötelező volt, addig az új rendelkezések értelmében a teljesítményértékelés már csak lehetőség, a munkáltatói jogkör gyakorlója eldöntheti, hogy értékeli-e a tisztviselőt, ha igen, annak időpontját is szabadon választhatja meg. Ezzel kapcsolatban egyetlen megkötés van, hogy legfeljebb egyéves időszak képezheti az értékelés tárgyát. Az értékelés alapjául a kormánytisztviselő munkájával összefüggésben tapasztalt hiányosságok, problémák is szolgálhatnak.

Az értékelés eredménye a megállapított pontértékek alapján a TÉR rendelet 5. §-a (3) bekezdésének a)–e) pontjában meghatározott valamely teljesítményszint. A TÉR rendelet a teljesítményértékelésre vonatkozó korábbi eljárási szabályokat ugyan alapvetően megváltoztatta, a százalékos értékelést felváltotta a pontrendszer, azonban a teljesítményszintet meghatározó pontértékek megállapítását - a korábbi szabályozással egyezően - a munkáltatói jogkör gyakorlójának mérlegelési jogkörébe utalja. A panaszos esetében a teljesítményszint - az értékelő vezető által mérlegelési jogkörben megállapított pontértékek számtani átlagának alapulvételével - a TÉR rendelet 5. §-a (3) bekezdésének d) pontja szerinti „átlag alatti”.

A Döntőbizottság a mérlegelési jogkörbe tartozó teljesítményértékelést és az azzal összefüggésben meghatározott pontértékeket nem vizsgálhatta felül, illetve nem módosíthatta. A teljesítményértékelés eredményét kizárólag az egyes kötelező elemekhez rendelt pontértékek befolyásolják. Az eredmény az a teljesítményszint, amelyet a pontértékek együttes számtani átlaga ad ki, ezáltal a Döntőbizottság a teljesítményértékelés eredményét sem vizsgálhatta felül.

A Döntőbizottság megállapította, hogy nem megalapozott a panaszos azon hivatkozása sem, miszerint a teljesítményértékelés a kormányzati szolgálati jogviszonya megszüntetésének alapjául szolgált, tekintettel arra, hogy a felek egybehangzó nyilatkozata szerint maga a panaszos kérte jogviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetést. A kormányzati szolgálati jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésének tényét a kormányzati igazgatási szerv okirati bizonyítékkal igazolta, melyet a panaszos nem támadott.

A Döntőbizottság a közszolgálati panaszt a Közszolgálati Döntőbizottságról szóló 69/2019. (IV. 4.) Korm. rendelet 21. §-a (2) bekezdésének b) pontja alapján elutasította.

Fizetési felszólítással és egyéb tárggyal összefüggő közszolgálati jogviták

5. eset

A Kit. 168. § (1) bekezdésének első fordulata egyértelműen rögzíti, hogy a kormánytisztviselő a kormányzati szolgálati jogviszonyból származó igényének érvényesítése érdekében a Kit. 80. §-ának (3) bekezdésében meghatározott kormányzati igazgatási szerv ellen nyújthat be közszolgálati panaszt. Ez alatt azt a kormányzati igazgatási szervet kell érteni, amelynél a kormánytisztviselő az álláshelye szerinti feladatát ellátja vagy ellátta.

Olyan kormányzati igazgatási szervvel szemben, amellyel a kormánytisztviselő nem létesített kormányzati szolgálati jogviszonyt, közszolgálati panasz előterjesztésének nincs helye.

A panaszos érvelése: A panaszos közszolgálati panaszt nyújtott be az X kormányzati igazgatási szervvel szemben 60.000 forint kártérítés megfizetése iránt az utaló magatartás (biztatási kár) feltételeinek fennállására hivatkozással. Előadta, hogy augusztusban az X kormányzati igazgatási szerv főosztályán állásinterjún vett részt. Az interjút követően telefonon értesítették, hogy megfelelt a pályázati feltételeknek, a végső döntést azonban a hivatali szerv vezetője fogja meghozni. Három hónappal később személyes meghallgatásra hívták, melynek során megállapodtak az alkalmazási feltételekben és abban, hogy a panaszos elkezdheti intézni a fennálló jogviszonya megszüntetését. A fentiek alapján a panaszos kezdeményezte az Y kormányzati igazgatási szervnél fennálló kormányzati szolgálati jogviszonya megszüntetését. A munkáltatói jogkör gyakorlója hozzájárult a jogviszony közös megegyezéses megszüntetéséhez. Ezt követően az X kormányzati igazgatási szerv humánpolitikai ügyintézője telefonon arról tájékoztatta, hogy nem kormánytisztviselőként, hanem munkavállalóként tudják foglalkoztatni, amit sérelmezett. Majd elektronikus levélben megkereste a főosztályvezetőjét és jelezte számára, hogy vissza kívánja vonni a kormányzati szolgálati jogviszonya megszüntetésével kapcsolatos jognyilatkozatát. A munkáltatói jogkör gyakorlója hozzájárult a jogviszonyának fenntartásához. A fent részletezett folyamat eredményeként nem részesült abban a bruttó 60.000 forint (nettó 39.000 forint) összegű motivációs elismerésben, amelyet év végén az Y kormányzati igazgatási szervnél foglalkoztatott kormánytisztviselők kaptak.

A Döntőbizottság döntése: A Közszolgálati Döntőbizottság elnöke az eljárást megszüntette.

A Kit. 168. §-ának (1) bekezdése szerint „A kormánytisztviselő a kormányzati szolgálati jogviszonyból származó igényének érvényesítése érdekében közszolgálati panaszt nyújthat be a 80. § (3) bekezdésében meghatározott kormányzati igazgatási szerv ellen. A kormányzati igazgatási szerv és az érdekképviselői szerv az e törvényből származó igényét bíróság előtt érvényesítheti.”

A Kit. 80. §-ának (1) bekezdése értelmében „A kormányzati szolgálati jogviszony a Kormány mint munkáltató és a kormánytisztviselő mint foglalkoztatott között jön létre.”

A Kit. 80. §-ának (3) bekezdése rögzíti továbbá azt is, hogy „A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 18. § (3) bekezdése szerinti munkáltató szerv alatt, az ügyvédi tevékenységről szóló törvény, valamint az adózás rendjéről szóló törvény szerinti munkáltató alatt azt a kormányzati igazgatási szervet kell érteni, amelynél a kormánytisztviselő az álláshelye szerinti feladatát ellátja vagy ellátta.”

A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) fenti idézett 18. §-ának (3) bekezdése alapján „A közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos pert a munkáltató szerv ellen kell megindítani.”

A Kit. 168. §-a (1) bekezdésének első fordulata egyértelműen rögzíti, hogy a kormánytisztviselő a kormányzati szolgálati jogviszonyból származó igényének érvényesítése érdekében a Kit. 80. §-ának (3) bekezdésében meghatározott kormányzati igazgatási szerv ellen nyújthat be közszolgálati panaszt. Ez alatt azt a kormányzati igazgatási szervet kell érteni, amelynél a kormánytisztviselő az álláshelye szerinti feladatát ellátja vagy ellátta.

A panaszos által csatolt iratok szerint a panaszost a vonatkozó időszakban mindvégig Y kormányzati igazgatási szerv foglalkoztatta, álláshelye szerinti feladatát ott látta el, és fennálló kormányzati szolgálati jogviszonyát - a közös megegyezéssel történő jogviszony-megszüntetés visszavonása következtében - nem szüntették meg. A Kit. 80. §-ának (3) bekezdése szerinti szervnek - amellyel szemben közszolgálati panasz előterjesztésének lehetne helye – az Y kormányzati igazgatási szerv minősül.

Figyelemmel arra, hogy a panaszos nem létesített kormányzati szolgálati jogviszonyt az X kormányzati igazgatási szervvel, vele szemben közszolgálati panasz előterjesztésének nincsen helye.

A fentiek alapján a panasz a Közszolgálati Döntőbizottságról szóló 69/2019. (IV. 4.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 10. §-ának (3) bekezdése szerinti vizsgálat alapján nem befogadható, a Döntőbizottság jelen jogvita tekintetében nem rendelkezik hatáskörrel. A panaszos igénye közvetlenül bíróság előtt érvényesíthető. Ennek megfelelően - figyelemmel az R. 10. §-ának (4) bekezdésében és 21. § (3) bekezdésének a) pontjában foglaltakra - az eljárást meg kellett szüntetni.

6. eset

A céljuttatásra való jogosultság feltétele a célfeladat teljesítése, illetve annak legalább részbeni teljesítése. A céljuttatás csak abban az esetben fizethető ki, amennyiben a célfeladat eredményesen teljesült és azt az arra jogosult személy igazolta.

A munkáltatói jogkör gyakorlójának mérlegelési jogkörébe tartozik, hogy adott kormánytisztviselőt kíván-e motivációs elismerésben részesíteni.

Munkáltatói intézkedés: A kormányzati igazgatási szerv jogelődje a 2017. június 23. napján kelt „Célfeladat megállapítása” elnevezésű okiratban a panaszos részére a 2017. január 1. és 2017. június 30. napja, valamint a 2017. július 1. és 2017. december 31. napja közötti időszakra vonatkozóan célfeladatot állapított meg azzal, hogy annak teljesítése esetén a céljuttatás mértéke legfeljebb 5,8 havi illetménynek megfelelő összeg. A panaszos részére a céljuttatást nem fizették ki.

A panaszos érvelése: A panaszos 2.726.000 forint összegű céljuttatás, valamint a 2019. évi motivációs elismeréssel kapcsolatban 580.000 forint összeg kifizetésére kérte kötelezni a kormányzati igazgatási szervet; kérte továbbá eljárási költségének megtérítését. Előadta, hogy 2017. november 6-án elektronikus úton arról tájékoztatták, hogy 2017. év I. félévére a céljuttatást azért nem fizették ki, mert teljesítésigazolást csak a projekt megvalósításában tevőlegesen részt vevők kaptak. Kitért arra, hogy a célfeladatot teljesítette, az osztályvezető a napi munkavégzés után szóbeli vezetői értékelésben több alkalommal elismerte a célfeladat teljesítésére irányuló kötelezettség sikeres megvalósítását. Nem kapott arról okiratot, hogy a teljesítés mérését elvégezték-e, úgy nyilatkozott, hogy egyik mérési időszak vonatkozásában sem kapott teljesítésigazolást. Utalt arra, hogy a program teljesítéséhez járult hozzá, a Kormány megállapította a kifizetési célok teljesítését, a célkitűzések teljesülésére tekintettel céljuttatást kellett volna kapnia. A 2019. évi motivációs elismerés körében előadta, hogy elektronikus úton arról tájékoztatták, hogy a juttatást minden kolléga részére egységesen határozták meg és fizetik ki, kivételt csak azok képeznek, akik próbaidejüket, felmentési idejüket töltik, valamint tartósan betegállományban vannak. Álláspontja szerint a motivációs elismerés valójában illetménykiegészítésnek minősül, nem tartozik a kormányzati igazgatási szerv mérlegelési jogkörébe. A kifizetések mérlegelés nélkül történtek, a Kit. 143. §-ában foglaltak szerinti súlyozás nem volt. Utalt a kormányzati igazgatási szerv utasítására, mely rögzítette, hogy mely kormánytisztviselőknek nem jár a motivációs elismerés, a többieket azonban egységesen megillette. Előadta, hogy valamennyi előírt feltételnek megfelelt, ezért a kormányzati igazgatási szerv joggal való visszaélést követett el, jogos érdekét csorbította.

Hivatkozott az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére, védett tulajdonságként az „egyéb helyzetet” jelölte meg. Kiemelte, hogy alaptalanul hivatkozik a kormányzati igazgatási szerv arra, hogy a 2019. október 12. napján történtek miatt nem fizette ki részére a motivációs elismerést, az utasítás ilyen kizáró feltételt nem határozott meg, illetve nem vizsgálták ki a hivatkozott időpontban történeteket.

A kormányzati igazgatási szerv védekezése: A kormányzati igazgatási szerv a panasz elutasítását kérte. Előadta, hogy I. mérési időszak tekintetében kiállított teljesítésigazolás szerint az I. időszak vonatkozásában a panaszos részére „0%-os” teljesítés miatt céljuttatást nem állapítottak meg, a II. időszak tekintetében teljesítésigazolást nem állítottak ki. Erre tekintettel nem fizettek ki céljuttatást. A 2017. évi céljuttatás 2017. január 1. napjától 2017. június 31. napjáig tartó időszaka tekintetében a célfeladat teljesítésének mérése 2017. június 30. napján történt a tényleges terv-tény arány és a panaszos hozzájárulásának figyelembevételével. A teljesítés méréséről külön okirat nem készült, az I. mérési időszakra vonatkozó teljesítésigazolást - az iktatóprogram tanúsága szerint - 2017. október 9. napján iktatták. A teljesítésigazolást a vonatkozó szabályzat szerint az I. mérési időszak tekintetében legkésőbb 2017. október 6. napjáig kellett kiállítani. A motivációs elismerés kifizetésével összefüggésben utalt arra, hogy a hivatkozott utasítás szerint a munkáltatói jogkör gyakorlójának súlyoznia nem kellett a kormánytisztviselők között, mérlegelési jogkörbe tartozik annak eldöntése, hogy a kormánytisztviselők érdemesek-e a motivációs elismerésre. A motivációs elismerés nem illetménykiegészítés. Kitért arra, hogy a panaszos kormányzati szolgálati jogviszonyát a Kit. 109. §-a alapján érdemtelenység jogcímén felmentéssel megszüntették, a 2019. októberében történtek miatt, ezért a motivációs elismerés kifizetése a juttatás céljával ellentétes lett volna, a juttatást kifizetni nem kívánta a panaszos részére. A panaszos adott álláshelyen történő munkavégzése a munkáltatói jogkör gyakorlójának okszerűen nem is lehetett kiemelt érdeke, a Kit. 143. §-ában foglaltak szerint a motivációs elismerésben való részesítésnek ez is konjunktív feltétele.

A Döntőbizottság döntése: A Közszolgálati Döntőbizottság a panaszt elutasította.

I. 2017. évi céljuttatás

A Döntőbizottság a céljuttatás kifizetésének elmaradásával kapcsolatos panaszosi igény vizsgálatánál a Kttv., valamint a közszolgálati tisztviselők részére adható juttatásokról és egyes illetménypótlékokról szóló 249/2012. (VIII. 31.) Korm. rendeletben előírtakat vette alapul, a célfeladat megállapítása tárgyában hozott munkáltatói intézkedés meghozatalának időpontjára tekintettel.

A „Célfeladat megállapítása” elnevezésű okiratban foglaltak tanúsága szerint a panaszos részére rendkívüli, az általános munkaterhet jelentősen meghaladó célhoz kötött feladatot állapítottak meg. A célfeladat fejlesztési programhoz kapcsolódó kifizetési munkaterv teljesítéséhez történő hozzájárulás volt. Az okirat két mérési időpontot határozott meg, az I. időszakhoz kapcsolódóan 2017. június 30. napját, a II. időszakhoz kapcsolódóan 2017. december 31. napját, azzal, hogy a mérés a tényleges terv-tény arány és a kormánytisztviselő hozzájárulásának figyelembevételével történik. Ezen időpontokhoz igazodott a célfeladat elvégzésének két időtartama, a 2017. január 1. napjától 2017. június 30. napjáig, valamint a 2017. július 1. napjától 2017. december 31. napjáig tartó időszak. A céljuttatás mértékét legfeljebb 5,8 havi illetménynek megfelelő összegben állapították meg. A célfeladat eredményes, ellenőrzött és igazolt teljesítésekor fizetendő összeget a Kttv. 154. §-ának (2) bekezdése szerinti teljesítésigazoláshoz köthették, valamint előírták, hogy a céljuttatás a teljesítésigazolást követően fizethető ki. Az okirat azt is rögzítette, hogy a célfeladat teljesítettnek akkor tekinthető, ha a feladat végrehajtása az I. és a II. időszakra meghatározott határidőre megtörtént, és a kifizetést a tényszámok teljesülésére, illetve a teljesítés tényére vonatkozó miniszteri jóváhagyást követően a részletszabályokban meghatározott személy engedélyezi.

A célok elfogadása tárgyában hozott Korm. határozatban és a célfeladatot megállapító okiratban foglaltak alapján a panaszosnak a célfeladatot a 2017. január 1. napjától 2017. június 30. napjáig terjedő I. időszak tekintetében 2017. június 30. napjáig, a 2017. július 1. napjától 2017. december 31. napja közötti időszak vonatkozásában 2017. december 31. napjáig kellett teljesítenie, a teljesítésigazolást az arra jogosultnak 2017. július 31., illetve 2018. január 31. napjáig kellett elvégeznie.

A teljesítésigazolás kiállításának határideje a célfeladatot megállapító okirat aláírását követően a vonatkozó szabályzat szerint 2017. szeptember hónapban akként módosult, hogy a teljesítésigazolás az I. időszak esetében legkésőbb 2017. október 6. napjáig, a II. időszak esetében pedig legkésőbb 2018. január 31. napjáig történik.

A céljuttatásra való jogosultság feltétele a célfeladat teljesítése, illetve annak legalább részbeni teljesítése. E körben a panaszos előadta, hogy teljesítette a részére megállapított célfeladatot, ennek alátámasztására azonban okirati bizonyítékot nem csatolt. Kizárólag a célfeladat megállapítása tárgyában létrejött okiratot mellékelte, illetve nyilatkozott arról, hogy az osztályvezető a napi munkavégzés utáni - szóbeli - vezetői értékelésben több alkalommal elismerte a célfeladat teljesítésére irányuló kötelezettség sikeres megvalósítását. Kitért arra, hogy a teljesítés mérésének elvégzését igazoló okirat nem áll rendelkezésére, teljesítésigazolást pedig nem kapott.

A kormányzati igazgatási szerv előadása szerint az I. időszak tekintetében a teljesítés mérése az 1221/2017. (IV. 25.) Korm. határozat 6. pontjának d) alpontja alapján 2017. június 30. napján történt, melyről külön okirat nem áll rendelkezésre. Az általa csatolt teljesítésigazolás szerint a panaszos I. időszak vonatkozásában a célfeladatot nem teljesítette, ezért részére kifizetés nem történt. A II. időszak tekintetében teljesítésigazolást nem állított ki, úgy nyilatkozott, hogy ezzel összefüggő okirati bizonyíték nem áll rendelkezésére.

A Döntőbizottság megállapította, hogy a panaszos egyik teljesítési időszak vonatkozásában sem bizonyította, hogy a célfeladatot teljesítette, nyilatkozatainak alátámasztására okirati bizonyítékot nem csatolt.

A kormányzati igazgatási szerv által mellékelte teljesítésigazolásban foglaltak szerint az I. időszak tekintetében a panaszos részéről a célfeladat teljesítésének, részteljesítésének aránya 0%, azaz nem teljesült, ezért a panaszos céljuttatásra nem jogosult.

A Döntőbizottság a II. időszak tekintetében megállapította, hogy nem áll rendelkezésre olyan okirati bizonyíték (teljesítésigazolás), amely igazolja a célfeladat teljesítésének megtörténtét. E kötelezettség teljesítésének igazolására sem a panaszos, sem a kormányzati igazgatási szerv nem csatolt okirati bizonyítékot, ennek hiányában a céljuttatás kifizetésére nincs jogszabályi lehetőség. A céljuttatás csak abban az esetben fizethető ki, amennyiben a célfeladat eredményesen teljesült és azt az arra jogosult személy igazolta.

A panaszos hivatkozott arra, hogy ő a program teljesítéséhez járult hozzá, a Kormány pedig megállapította a kifizetési célok teljesítését. Tekintettel arra, hogy a célkitűzései teljesültek, ezért meg kellett volna kapnia a céljuttatást.

A Döntőbizottság megállapította, hogy önmagában az a tény, miszerint a Kormány tudomásul vette célkitűzések teljesítését, nem alapozza meg a panaszos céljuttatás kifizetésére vonatkozó igényét. A megállapított céljuttatás kifizetésének jogalapja ugyanis a panaszos konkrét hozzájárulása lett volna a programhoz kapcsolódó kifizetési munkaterv teljesítéséhez. Ennek körében azt kellett volna bizonyítani, hogy a panaszos a célfeladat elvégzése érdekében konkrétan mikor, milyen munkát végzett el, milyen eredményt ért el. A célfeladat eredményes teljesítését igazoló okirat azonban nem áll rendelkezésre, ilyen tartalmú teljesítésigazolást a kormányzati igazgatási szerv a panaszos esetében nem állított ki, a panaszos a célfeladat teljesítésére vonatkozó állításait pedig nem tudta alátámasztani.

II. A 2019. évi motivációs elismerés

A motivációs elismerés tekintetében a Döntőbizottság a 2019. január 1. napjától hatályos Kit.-nek az érdemek elismerésére vonatkozó szabályaiból és a juttatás rendeltetéséből, céljából indult ki.

A Kit. 143. §-a meghatározza azokat az eseteket, amikor a kormánytisztviselő motivációs elismerésben részesíthető. A kormányzati igazgatási létszámgazdálkodásról, valamint a kormányzati igazgatási szerveket és azok foglalkoztatottjait érintő egyes személyügyi kérdésekről szóló 88/2019. (IV. 23.) Korm. rendelet megállapítja azokat a feltételeket is, amelyekkel az elismerésben részesülő személynek rendelkeznie kell. Így a kormánytisztviselőnek a kormányzati igazgatási szervnél legalább hat hónapos kormányzati szolgálati jogviszonnyal kell rendelkeznie, nem állhat próbaidő hatálya alatt, illetőleg a felmentési vagy lemondási idejét töltő kormánytisztviselő nem részesíthető a juttatásban.

A kormányzati igazgatási szerv által e körben csatolt utasítás is meghatározza azokat a feltételeket, amelyek esetében nem állapítható meg a juttatás, azonban kizárólag az elismerés lehetőségét teremti meg, nem mondja ki, hogy a feltételeknek megfelelő, illetve a kizáró szabályozás alá nem tartozó kormánytisztviselők automatikusan jogosultak lesznek az elismerésre. Az utasítás szerint a motivációs elismerés adható volt, de annak nyújtása a feltételek fennállása esetén sem kötelező. A munkáltatói jogkör gyakorlójának fennmarad a mérlegelési jogköre a tekintetben, hogy adott kormánytisztviselőt kíván-e elismerésben részesíteni. A munkáltatói jogkör gyakorlója az utasítás kiadását követően személyre szabott mérlegelés alapján jogszerűen dönthetett úgy, hogy bizonyos kormánytisztviselőknek, így a panaszosnak motivációs elismerést nem állapít meg.

A Döntőbizottság megállapította, hogy a panaszos nem bizonyította a joggal való visszaélés tilalmának megsértését. E körben csupán arról nyilatkozott, hogy álláspontja szerint a joggal való visszaélés tilalmába ütközik a kormányzati igazgatási szerv azon eljárása, hogy őt nem részesítette motivációs elismerésben, holott valamennyi előírt feltételnek megfelelt.

A Döntőbizottság az Ebktv., valamint a Kúria Közigazgatási-Munkaügyi Kollégiuma az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló – a jelen ügyben is irányadó – 4/2017.(XI.28.) KMK véleményében foglaltakra figyelemmel az egyenlő bánásmód követelményének megsértése körében előadottakkal kapcsolatban az alábbiakat állapította meg.

A panaszos az Ebktv. 19. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján megjelölte a motivációs elismerés kifizetésének elmaradását mint elszenvedett hátrányt, az Ebktv. 19. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerinti védett tulajdonságaként pedig az Ebktv. 8. §-ának t) pontja szerinti „egyéb helyzetére”, hivatkozott, valamint állította, hogy összefüggés van a hivatkozott hátrány és az általa megjelölt védett tulajdonság között.

Az „egyéb helyzet” védett tulajdonság valószínűsítésével összefüggésben a Kúria „Az egyenlő bánásmód követelmények megsértésével kapcsolatos munkaügyi bírósági gyakorlat” elnevezésű összefoglaló véleményében kifejtette, hogy az „egyéb helyzetnek” két fogalmi kritériuma van, az, hogy tartozzon az egyén személyisége lényegi vonásához, és az egyént egy sérülékeny társadalmi csoporthoz kapcsolja. Utalt arra, hogy a bírói joggyakorlat szerint „*A diszkriminációval szembeni jogvédelem lényegét az egyéb helyzet esetében is az adja, hogy a védett tulajdonsággal rendelkező panaszos elsődlegesen nem saját magatartása, hanem egy adott csoporthoz való tartozása miatt szenved hátrányt*”. A Kúria kifejtette, hogy „*Nem tekinthető egyéb helyzetnek az, ha a munkavállaló személyiségén kívüli körülményekre hivatkozik (egyéni magatartás, munkaszervezeten belüli személyes ellentét, munkáltatón kívüli közösséghez, szervezethez tartozás).*”

A panaszos nem valószínűsítette, hogy rendelkezett olyan tulajdonsággal, amely az Ebktv. 8. §-ának t) pontjában meghatározott védett tulajdonság, az „egyéb helyzet” fogalmi körében értékelendő. Erre tekintettel a motivációs elismerés kifizetésének elmaradásával összefüggésben az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére vonatkozó panaszosi érvézés és igény nem megalapozott.

A Döntőbizottság megállapította, hogy a Kit. az illetménykiegészítés jogintézményét nem szabályozza, a motivációs elismerést a 143. §-ában az érdemelismerések körében nevesíti. A motivációs elismerés pénzbeli juttatásként állapítható meg a kormánytisztviselő részére. A motivációs elismerés tehát nem illetménykiegészítés, ezért a panaszos által e körben előadottak nem helytállóak.

A Döntőbizottság a Közszolgálati Döntőbizottságról szóló 69/2019. (IV. 4.) Korm. rendelet 21. §-a (2) bekezdésének b) pontja alapján a közzszolgálati panaszt elutasító döntést hozott.

7. eset

Közszolgálati panaszt kormánytisztviselő nyújthat be, az érvényesíteni kívánt igénynek pedig a kormányzati szolgálati jogviszonyból kell származnia.

A Kit. 168. §-ának (1) bekezdésében foglalt szabályozás alapján munkaviszonyból származó igény érvényesítésére közszolgálati panasz nem nyújtható be, annak elbírálása nem tartozik a Közszolgálati Döntőbizottság hatáskörébe. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy a fizetési felszólítások tévesen „illetmény” megfizetésére hívták fel a panaszost, illetve a felszólításokat a kormányzati szolgálati jogviszony megszűntetését követően kézbesítették.

A jogvita tárgyává tett fizetési felszólítások munkaviszonyból származnak, ezért az azzal kapcsolatban érvényesített igény munkaügyi perben bíróság előtt érvényesíthető.

Munkáltatói intézkedés: A kormányzati igazgatási szerv előző év március 3. napján kelt, valamint adott év december 12. napján kelt fizetési felszólítása, amelyben a panaszost a fizetés nélküli szabadsága idejére eső, előző év január 1. és január 31. napja közötti időtartamra tévesen számfejtett egyhavi illetmény visszafizetésére szólította fel.

A panaszos érvelése: A panaszos a fizetési felszólítások megalapozatlanságának, valamint annak megállapítását kérte, hogy a kormányzati igazgatási szerv által követelt tartozás tekintetében nem áll fenn fizetési kötelezettsége. Előadta, hogy a fizetési felszólításokat egy levélben adott év december 19. napján vette át, amelyet megelőzően fizetési felszólításról nem volt tudomása. Hivatkozott arra, hogy a felszólítás időpontjában hatályos Kttv. 20. §-ának (5) bekezdése szerint a fizetési felszólítás a munkáltatói jogkör gyakorlója részéről elektronikusan, legalább fokozott biztonságú elektronikus aláírással kiadmányozható, a kormányzati igazgatási szerv azonban a fizetési felszólításokat postai úton küldte meg. Az előző év március 3-án kelt fizetési felszólításban foglalt jogorvoslati kioktatás már nem érvényes, továbbá mivel a két fizetési felszólítást egyidejűleg kapta meg, álláspontja szerint az adott évi iratban foglaltak irányadók. A Kit. 168. §-a (2) bekezdésének g) pontja értelmében ugyanis a fizetési felszólítással szemben közszolgálati panaszt lehet benyújtani a sérelmesnek tartott munkáltatói intézkedésről szóló irat kézbesítésétől számított harminc napon belül. Álláspontja szerint a Kit. 71. §-ának (5) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettség elmulasztására figyelemmel is jogosult a Döntőbizottsághoz fordulni. A panaszos előadta, hogy a kormányzati igazgatási szerv annak ellenére követel tőle tartozást, hogy a kormányzati igazgatási szervnél fennállt jogviszonyának megszűntetésekor közszolgálati igazolást vett át, amely tanúsította, hogy „munkabérét tartozás nem terheli”.

Előadása szerint fizetés nélküli szabadságot nem vett igénybe, munkavégzése pedig igazolható az információs rendszerben és az informatikai hálózatban tárolt belépési adatokkal.

A panaszos előadta, hogy panasz a kormányzati szolgálati jogviszonyával összefüggésben áll fenn. Az adott év február 28. napján megszüntetett munkaviszony vonatkozásában létrejött megállapodás tartalmazta azt a kitétel, hogy a feleknek egymással szemben egyéb igényük nincsen. A kormányzati igazgatási szerv a kormányzati szolgálati jogviszonyának megszüntetésekor kézbesítette számára a fizetési felszólításokat, amellyel azt a látszatot keltette, hogy a követelés a kormányzati szolgálati jogviszonnyal összefüggésben áll fenn. A kormányzati igazgatási szerv továbbá a kormányzati szolgálati jogviszonyból származó szabadságmegváltás terhére érvényesítette követelését, ezért a panasz a Közszolgálati Döntőbizottság hatáskörébe tartozik. A kormányzati igazgatási szerv által is előadottan a kormányzati igazgatási szerv hibájából történt a téves utalás. A munkaviszonya alapján követelt tartozást a kormányzati igazgatási szerv jogellenesen vonta le a kormányzati szolgálati jogviszonya megszüntetésekor a szabadságmegváltás összegéből.

A kormányzati igazgatási szerv védekezése: A kormányzati igazgatási szerv a panasz elutasítását kérte. Előadta, hogy a panaszosnak párhuzamosan két jogviszonya volt. A panaszos adott év február 28. napjáig munkaviszonyban állt a kormányzati igazgatási szervnél, egyúttal kormányzati szolgálati jogviszonyban is állt. A panaszos a munkaviszonya tekintetében kérelmében fizetés nélküli szabadságot kért a munkáltatói jogkör gyakorlójától. A kormányzati igazgatási szerv arra hivatkozott, hogy a számfejtő programban a fizetés nélküli szabadság határideje úgy volt beállítva december 31. napjáig, hogy mire a fizetés nélküli szabadság meghosszabbításáról készült okiratot elkészítették el, addigra a január hónapra eső munkabért már számfejtették, és február 2. napján át is utalták a panaszos számára. Hozzátette, hogy a panaszosnak fel kellett volna ismernie a téves utalást. Kiemelte, hogy a fizetési felszólításokkal szemben közzolgálati panasz előterjesztésének nincs helye, mivel a fizetési felszólítások a panaszos munkaviszonyához kapcsolódnak. A panaszosnak a jogviszonya megszüntetésére tekintettel járó szabadságmegváltás összegéből jogszerűen vonta le a fenti tartozás összegét.

A Döntőbizottság döntése: A Döntőbizottság az eljárást megszüntette.

A panaszos határozatlan időre létesített munkaviszonyban állt a kormányzati igazgatási szervvel, amelyet adott év február 28. napjával közös megegyezéssel szüntettek meg. A panaszos a kormányzati szolgálati jogviszonya létesítésével összefüggésben fizetés nélküli szabadság engedélyezését kérelmezte a munkáltatói jogkör gyakorlójától. A panaszos ezt követően határozott idejű kormányzati szolgálati jogviszonyban állt, annak várható időtartamára a munkáltatói jogkör gyakorlója a munkaviszony tekintetében engedélyezte a fizetés nélküli szabadságot.

A kormányzati igazgatási szerv előző év február 2. napján a panaszos részére – előadása szerint tévesen – egyhavi munkabért folyósított.

A kormányzati igazgatási szerv előző év márciusában postai úton a panaszos belföldi címére megküldte a fizetési felhívást, amelyben egyhavi „illetmény” visszafizetésére szólította fel a panaszost. A fizetési felszólítás az akkor hatályos Kttv. 190. §-ának (3) bekezdésének b) pontjában foglalt rendelkezésre utalással jogorvoslati tájékoztatásként azt tartalmazta, hogy azzal szemben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz nyújtható be kereset. A tértivevény tanúsága szerint a küldemény „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza.

A kormányzati igazgatási szerv adott év november 27. napján kelt munkáltatói intézkedéssel a panaszos kormányzati szolgálati jogviszonyát a Kit. 107. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján, a Kit. 109. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerinti érdemtelenég jogcímén azonnali hatállyal megszüntette.

A kormányzati igazgatási szerv az adott év december 12. napján kelt második fizetési felhívást az előző fizetési felhívással együtt postai úton megküldte a panaszosnak, amelyet a tértivevény tanúsága szerint adott év december 18. napján a címzett átvett. A második fizetési felhívás nyilvántartott rendezetlen tételként, illetménytartozásként jelölte meg a tartozást, jogorvoslati kiiktatást nem tartalmazott.

A panaszos kormányzati szolgálati jogviszonyának megszüntetésekor szabadságnapok maradtak fenn. A fel nem használt szabadságot a kormányzati igazgatási szerv megváltotta, annak összegéből azonban levonta a fizetési felszólításokban megjelölt összeget.

A Döntőbizottság először azt vizsgálta, hogy fennáll-e a tárgyi ügyben a hatásköre.

A hatáskör vizsgálatakor a Kit.-nek a jogvitára irányadó alapvető szabályait szükséges figyelembe venni. A Kit. 168. §-ának (1) bekezdése szerint **„a kormánytisztviselő a kormányzati szolgálati jogviszonyból származó igényének érvényesítése érdekében közzolgálati panaszt nyújthat be a 80. § (3) bekezdésében meghatározott kormányzati igazgatási szerv ellen. A kormányzati igazgatási szerv és az érdekképviseleti szerv az e törvényből származó igényét bíróság előtt érvényesítheti”.**

A fenti rendelkezés a közzolgálati panasz benyújtásának feltételeit szabályozza. A fenti rendelkezés értelmében közzolgálati panaszt kormánytisztviselő nyújthat be, az érvényesíteni kívánt igénynek pedig a kormányzati szolgálati jogviszonyból kell származnia.

A kormányzati igazgatási szerv által becsatolt iratokból egyértelműen megállapítható, hogy mindkét fizetési felszólítás olyan tartozás megfizetésére vonatkozik, amely a panaszos korábban fennállt munkaviszonyából származik. Ezt igazolja egyrészt a „GIRO csoportos munkabér utalás - tételes lista”, másrészt a „Havi főszámfejtés [...] január hónapban számfejtett járandóságokról” megnevezésű dokumentum is, amelyek egyértelműen megjelölik, hogy az érintett jogviszony típusa munkaviszony.

A Kit. 168. §-ának (1) bekezdésében foglalt szabályozás alapján munkaviszonyból származó igény érvényesítésére közszolgálati panasz nem nyújtható be, annak elbírálása nem tartozik a Közszolgálati Döntőbizottság hatáskörébe. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy a fizetési felszólítások tévesen „illetmény” megfizetésére hívták fel a panaszost, illetve a felszólításokat a kormányzati szolgálati jogviszony megszüntetését követően kézbesítették. Nem megalapozott a panaszos azon érvelése sem, hogy a panasz azért tartozik a Döntőbizottság hatáskörébe, mert a kormányzati igazgatási szerv a tartozás összegét a kormányzati szolgálati jogviszonyból származó szabadságmegváltás összegéből vonta le. A Döntőbizottság utal rá, hogy a panaszos kormányzati szolgálati jogviszonyának megszüntetésével összefüggésben lefolytatott eljárásban már érdemben elbírálta a panaszosnak a kormányzati szolgálati jogviszonyával összefüggő szabadságmegváltás iránti igényét, illetve az annak összegéből a kormányzati igazgatási szerv által foganatosított levonás jogszerűségét.

A Pp. 508. §-a (1) bekezdésének a) pontjában foglaltak alapján munkaügyi peren az Mt. alapján létesített jogviszonyból, munkaviszonyból származó pert kell érteni. Az Mt. 508. §-ának (2) bekezdése szerint a fentiekén túl az Mt. 285. §-ának (1) bekezdése szerinti további munkajogi igény érvényesítésével kapcsolatos per is a munkaügyi perek közé tartozik. A jelen ügyben a jogvita tárgyává tett fizetési felszólítások munkaviszonyból származnak, ezért az azzal kapcsolatban érvényesített igény munkaügyi perben bíróság előtt érvényesíthető.

Az R. 21. §-a (3) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy „a Döntőbizottság az eljárást megszünteti, ha a panaszos követelésének érvényesítése bíróság vagy más hatóság hatáskörébe tartozik”.

A Döntőbizottság a fentiek alapján az R. 21. §-a (2) bekezdésének d) pontja szerint az eljárást megszüntette.

A Döntőbizottság a hatáskörének hiánya miatt a fizetési felszólítások érdemi vizsgálatát mellőzte.

8. eset

A panaszos a jogelőd kormányzati igazgatási szerv által biztosított arckép nélküli, felmutatóra szóló és átruházható helyi közlekedési bérletet nem tarthatta volna folyamatosan magánál, így annak használatára a jogutódlást követően nem volt jogosult. A bérlet jogosulatlan használatából eredő követelés fizetési felszólítással érvényesíthető.

A Budapesti Közlekedési Központ honlapján található tájékoztató alapján. A bérletet csak állami vagy önkormányzati költségvetési szervek, ezen költségvetési szervek kizárólagos vagy többségi tulajdonában lévő gazdasági társaságok, valamint kizárólagos vagy többségi állami, illetve önkormányzati tulajdonban lévő gazdasági társaságok vásárolhatják. Az arckép nélküli éves Budapest-bérlet ára 189.000 forint, amely jelentősen meghaladja az olyan „személyre szóló” bérletek árát, amelyek csak érvényes személyi igazolvány, útlevél, kártya formátumú jogosítvány egyikével együtt használhatók és más személyre nem ruházhatók át. A kormányzati igazgatási szerv által választott költségesebb arckép nélküli éves Budapest-bérlet nyilvánvalóan arra szolgált, hogy azt igénytől függően akár több tisztviselő is használhassa.

Munkáltatói intézkedés: A kormányzati igazgatási szerv kelt fizetési felszólítása, amelyben nettó 78.750 forint összegű tartozás megfizetésére kötelezte a panaszost a Kit. 139. §-ának (8) bekezdése alapján.

A panaszos érvelése: A panaszos kérte a fizetési felszólítás semmissé nyilvánítását a kormányzati igazgatási szervnek felróható mulasztás miatt, továbbá az eljárása egészét méltatlannak és jogszerűtlennek tartotta. Előadta, hogy a kormányzati igazgatási szervnél július 31. napjáig dolgozott, feladatai ellátásához szükség volt tömegközlekedési eszközök igénybevételére, ezért a kormányzati igazgatási szerv „BKV-bérletet” bocsátott rendelkezésére. A panaszos kiválasztott jogutódlás folytán egy új kormányzati szervhez került, tájékoztatták róla, hogy ez jogviszonya folytonosságát nem érinti. A döntés tudomásulvételét követően leadott mindent, amit a kormányzati igazgatási szervnél szóban kértek: irodabútort, laptopot, telefonkészüléket, azonban engedélyezték számára, hogy az asztali számítógépét billentyűzettel, egérrel, monitorral együtt a jogutód épületébe átvigye. A kormányzati igazgatási szervnél a munkában töltött utolsó munkanapjáig nem kérték a bérlet leadását, ezért bizonyosnak tekintette, hogy ha a jogviszonya folyamatos és a feladatai azonosak a jogutód munkáltatónál, akkor a két szerv megegyezett a bérlet tekintetében is. A panaszos álláspontja szerint a kormányzati igazgatási szerv a bérlet leadására történő felhívást a rendelkezésére álló határidőben elmulasztotta.

A panaszos nyilatkozott, hogy a jogutód nem bocsátott rendelkezésére bérletet. Ezt nem is kezdeményezte, hiszen a jogutódlást követően is birtokában volt az elhozott bérlet, amellyel kapcsolatban egyértelmű volt számára, hogy azt hivatali célú utazásaihoz használhatja.

E feltételezését arra alapozta, hogy jogviszonya nem megszűnt, hanem folyamatosnak tekintendő, és a jogutód szervezetnél változatlan munkakörben, változatlan feltételekkel történő munkavégzéséhez abban az évben továbbra is szükséges volt a BKK-bérlet használata. Feltételezte, hogy a hivatali célú használatra biztosított bérletet feltüntette a kormányzati igazgatási szerv mint jogelőd szervezet az átadás-átvételi íven. A panaszos szerint a kormányzati igazgatási szerv legfeljebb csak a november és a december havi szelvények ellenértékét követelhetné vissza.

Az átadott bérleteket mindig mindenki magánál tartotta, erre vonatkozó igény esetén azonban továbbadták annak a munkatársnak, akinek éppen szüksége volt rá. Kifejtette, hogy amennyiben ez szabálytalannak minősült, annak a nem egyértelmű szabályozás volt az oka. A panaszos előadta, hogy azért nem intézkedett a november, december havi bérlétszelvények visszaadása iránt, mert a munkavégzéséhez a jogutódnál is szüksége volt bérletre, úgy gondolta, hogy az a jogutód szervezetet is megilleti, továbbá feltételezte, hogy a bérlet a két szervezet közötti átadás-átvételi íven szerepelt.

A kormányzati igazgatási szerv védekezése: A kormányzati igazgatási szerv a panasz elutasítását kérte. Előadta, hogy a panaszos július 31. napjáig állt nála jogviszonyban, majd augusztus 1. napjától átkerült a jogutód állományába. Kifejtette, hogy a közszolgálati szabályzata alapján arckép nélküli éves BKK bérleteket vásárolt az adott évre vonatkozóan. Ezeket a bérleteket csak és kizárólag munkavégzés folyamán felmerülő közlekedési igény kapcsán lehetett felhasználni főosztályi szinten, azokat nem az éves Cafetéria keret terhére vásárolták. A bérleteket főosztályonként létszamarányosan osztották ki, így a főosztályvezető hatáskörébe tartozott annak koordinálása, hogy munkavégzés kapcsán, szükség szerint melyik munkatárs részére biztosítsanak bérletet, ha a munkavégzéssel összefüggésben külsős helyszínre kellett utazni. A használatot követően az igénybevevőnek a bérlétszelvényt vissza kellett adnia a megőrzésért felelős személynek. A panaszos a fenti eljárást pontosan ismerte. A panaszos folyamatosan nem is tarthatta volna magánál a bérletet, így távozása során a bérlettel történő elszámolásra nem került sor. Csupán jóval a panaszos kormányzati igazgatási szervnél fennállt jogviszonyának megszűnését követően észlelték, hogy a szervezeti egység számára átadott bérletek közül hiányzik egy szelvényt sorozat, és hogy azt a panaszos jogosulatlanul magához vette, és nem adta vissza a jogviszony megszűnésekor, annak ellenére, hogy a bérlet nem személyi jellegű juttatás volt. A kiválasztott jogutódlás során a kormányzati igazgatási szerv és a jogutód nem rendelkezett arról, hogy a bérlet átvihető lenne a jogutódhoz, így azt részükre nem térítette meg a jogutód. Kiemelte, hogy az október 24-én kelt iratban felszólította a panaszost a november és december havi bérlétszelvények leadására, azonban a felszólításban foglaltak nem teljesültek. Ezért következő év január 31-én már fizetési felszólításban kérte az augusztus 1. és december 31. közötti időszakra eső, jogosulatlan használatból eredő bérlétszelvények összegszerű megtérítését.

A kormányzati igazgatási szerv hangsúlyozta, hogy bérletet személyes használatra egyetlen dolgozónak sem osztottak ki. Álláspontja szerint a panaszos nem szabályszerűen használta a bérletet, és a jogutódlás ellenére sem tarthatta volna azt folyamatosan magánál. Utalt arra is, hogy panaszos feladatai között nem szerepelt külső egyeztetéseken való részvétel, továbbá feletteseitől erre vonatkozó rendelkezést ritkán, eseti jelleggel kapott, hivatali utazásra vezetői nem utasították. Nyilatkozott arról, hogy az elszámoláskor a leadottnak minősített tárgyak között valóban nem szerepeltek a kormányzati igazgatási szerv nevére kiállított arckép nélküli bérletszelvények, tekintettel arra, hogy a kormányzati igazgatási szerv személyes használatra azokat nem adta át a kormánytisztviselőnek. Előadta azt is, hogy a költségvetési megállapodás nem rendelkezett és nem is rendelkezhetett arról, hogy bérleteket adna át a jogutód részére, tekintettel arra, hogy a kérdéses bérletek nem a tisztségviselők személyes használatára szolgáltak, hanem az adott főosztályon dolgozók hivatali utazását segítették elő. A kormányzati igazgatási szerv tulajdonában álló – és a kormányzati igazgatási szerv nevére kiállított – bérletekre nem tarthatott igényt a volt tisztségviselő, azt az elszámoláskor nemcsak hogy le kellett volna adnia az adott főosztály részére, hanem a kormányzati igazgatási szervnél fennállt jogviszonyának megszűnését követő hónapokra szóló bérleteket sem tarthatta volna magánál, azokat panaszos rosszhiszeműen birtokolta.

A Döntőbizottság döntése: A Közszolgálati Döntőbizottság a panaszt elutasította.

A Döntőbizottság által megállapított tényállás szerint a panaszost a kormányzati igazgatási szervnél foglalkoztatták, a kormányzati igazgatási szerv szervezeti ábrája szerint a panaszos szervezeti egysége alá titkárság és három osztály tartozott.

A panaszos szervezeti egysége 7 darab adott évi arckép nélküli BKK bérletet kapott, panaszos ezek közül egyet vett át.

A kormányzati igazgatási szerv október 24-én kelt „Felszólítás” tárgyú iratban felhívta a panaszost, hogy a meghatározott sorszámú, adott év novemberi és decemberi bérletszelvényeket adja le október 29-én 12 óráig, tekintettel arra, hogy a jelzett számú bérlet a panaszos előző szervezeti egysége dolgozóinak munkavégzéséhez szükséges közlekedést hivatott biztosítani, és panaszos a jogviszonyának megszűnését követően azt már nem volt jogosult használni. A csatolt térítvevény tanúsága szerint a jogutódnak címzett iratot október 30-án kézbesítették. A felek egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy a panaszos e felhívásnak nem tett eleget.

A kormányzati igazgatási szerv 2020. január 31-én kelt fizetési felszólításban értesítette panaszost, hogy nettó 78.750 forint összegű tartozása áll fenn a kormányzati igazgatási szervvel szemben, melynek visszafizetésére kötelezte a Kit. 139. §-ának (8) bekezdése alapján. A munkáltatói intézkedés rögzíti, hogy a munkavégzéshez szükséges utazás biztosítása érdekében adott évre vonatkozóan arckép nélküli éves Budapest-bérletet biztosított dolgozói részére, melynek használatára panaszos kizárólag a munkavégzéshez volt jogosult a kormányzati igazgatási szervnél fennálló jogviszonya alatt, azaz július 31. napjáig.

A fizetési felszólítás utalt arra is, hogy az október 24-én kelt felhívásban foglaltak teljesítése nem történt meg.

A panaszos a kormányzati igazgatási szervvel egyezően nyilatkozott arról, hogy a jogutódlást követően az adott évi meghatározott sorszámú bérletszelvényeket magánál tartotta. A panaszos a nála lévő 12 darab bérletszelvény másolatát csatolta, azon szerepel, hogy arckép nélküli éves Budapest-bérletről van szó, amelynek éves ára 189.000 forint. Azt azonban a panaszos vitatta, hogy erre tekintettel a kormányzati igazgatási szerv irányába fennálló fizetési kötelezettsége keletkezett volna.

A Döntőbizottság megvizsgálta, hogy a fizetési felszólítás jogszerű-e.

A Döntőbizottság megállapította, hogy a panaszos a kormányzati igazgatási szervnél fennállt jogviszonya alatt jogosult volt a BKK-bérlet használatára. A fizetési felszólítás jogszerűsége vizsgálatának szempontjából annak van jelentősége, hogy a jogutódlást követően a panaszos jogszerűen tartotta-e magánál az augusztus 1. napjától december 31. napjáig tartó időszakra szóló 5 darab bérletszelvényt.

Ezzel összefüggésben a felek között vita tárgyát képezte, hogy a fizetési felszólításban hivatkozott bérlet a panaszos személyes használatára szolgált-e, így annak leadására őt a kormányzati igazgatási szervnek a jogutódlással összefüggésben fel kellett volna-e szólítania.

A kormányzati igazgatási szerv többször nyilatkozott arról, hogy bérletet személyes használatra egyetlen dolgozónak sem osztottak ki, a bérleteket csak és kizárólag munkavégzés folyamán felmerülő közlekedési igény kapcsán lehetett felhasználni főosztályi szinten, azokat nem az egyes kormánytisztviselők számára szerezték be. Az eljárás során maga a panaszos is úgy nyilatkozott, hogy az átadott bérleteket arra vonatkozó igény esetén továbbadták annak a munkatársnak, akinek éppen szüksége volt rá. A panaszos csatolta a kormányzati igazgatási szerv által számára biztosított bérletszelvények másolatát, amely kétséget kizáróan igazolja, hogy a panaszos arckép nélküli éves Budapest-bérletet tartott magánál.

A Budapesti Közlekedési Központ honlapján található tájékoztató alapján az arckép nélküli éves Budapest-bérlet felmutatóra szól és átruházható. A bérletet csak állami vagy önkormányzati költségvetési szervek, ezen költségvetési szervek kizárólagos vagy többségi tulajdonában lévő gazdasági társaságok, valamint kizárólagos vagy többségi állami, illetve önkormányzati tulajdonban lévő gazdasági társaságok vásárolhatják. Az arckép nélküli éves Budapest-bérlet ára 189.000 forint, amely jelentősen meghaladja az olyan „személyre szóló” bérletek árát, amelyek csak érvényes személyi igazolvány, útleveél, kártya formátumú jogosítvány egyikével együtt használhatók és más személyre nem ruházhatók át. A kormányzati igazgatási szerv által választott költségesebb arckép nélküli éves Budapest-bérlet nyilvánvalóan arra szolgált, hogy azt igénytől függően akár több tisztviselő is használhassa.

A fentiek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a panaszosnál lévő bérlet az adott szervezeti egységhez tartozott, és az ott foglalkoztatott tisztségviselők munkavégzésének elősegítésére szolgált. Ezen nem változtat az a körülmény, hogy a panaszos – bármely okból – a bérletet folyamatos jelleggel magánál tartotta. Figyelemmel a kiválásos jogutódlásra, a kormányzati igazgatási szervnél e szervezeti egység nem szűnt meg, az ott foglalkoztatott tisztségviselők továbbra is ellátják az odatartozó feladatokat.

Figyelemmel arra, hogy a panaszos a fentiekben előadottak értelmében a bérletet nem tarthatta volna folyamatosan magánál, valamint annak használatára nem kizárólagosan volt jogosult, a kormányzati igazgatási szervnek nem róható fel, hogy a panaszost nem szólították fel a bérlet leadására. Mivel a kormányzati igazgatási szervnél fennálló jogviszonya véget ért július 31. napjával, annak okán augusztus 1. napjától munkavégzési kötelezettsége sem állt már fenn a szerv irányába, tehát a bérletet a kormányzati igazgatási szervnél munkában töltött utolsó napon le kellett volna adnia.

A jelen ügy megítélése szempontjából nem bírt relevanciával az a panaszos által hivatkozott körülmény, hogy a kinevezésmódosítást követően – állítása szerint, amelyet a kormányzati igazgatási szerv egyébként vitatott – még hónapokig kellett ingáznia a kormányzati igazgatási szerv és a jogutód épülete között. A kormányzati igazgatási szerv által biztosított bérlet kizárólag a kormányzati igazgatási szervnél ellátandó feladatok teljesítésére szolgált.

Mivel a panaszos a kormányzati igazgatási szerv tulajdonát képező augusztus, szeptember, október, november és december hónapokra szóló béreltszelvényeket jogosulatlanul tartotta magánál és jogosulatlanul használta, a kormányzati igazgatási szerv követelése megalapozott. Az arckép nélküli éves Budapest-bérlet havi béreltszelvényének ára időarányosan 15.750 forint, így annak 5 hónapra számított összege a fizetési felszólításban megjelölt összeggel egyezően 78.750 forint.

A Döntőbizottság utal rá, hogy a fizetési felszólításban foglalt követelés jogalapjának megítélése szempontjából nincsen jelentősége annak a körülménynek, hogy a panaszos tévedésben volt – vagy lehetett – a tekintetben, hogy a bérletet magával viheti-e, arról a kormányzati igazgatási szerv és a jogutód egymás között megállapodott-e. A Döntőbizottság egyebekben megjegyzi, hogy a panaszos arra vonatkozóan nem szolgált elfogadható magyarázattal, hogy a kormányzati igazgatási szerv október 24-én kelt felszólításának kézhezvételét követően – amikortól tévedését felismerhette – miért nem intézkedett a november és december havi béreltszelvények visszaszolgáltatása iránt.

A Döntőbizottság mindezek alapján megállapította, hogy a kormányzati igazgatási szerv jogszerűen bocsátotta ki a január 31. napján kelt fizetési felszólítást, ezért az R. 21. §-a (2) bekezdésének b) pontja alapján a panasz elutasításáról rendelkezett.

Jogszabályok rövidítésének jegyzéke:

- A kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (Kit.)
- A kormányzati igazgatási létszámgazdálkodásról, valamint a kormányzati igazgatási szervek és azok foglalkoztatottjait érintő egyes személyügyi kérdésekről szóló 88/2019. (IV.23.) kormányrendelet (Kit. vhr.)
- A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.)
- A közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (Kttv.)
- A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.)
- A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.)
- Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXXV. törvény (Ebkvtv.)
- A Közszolgálati Döntőbizottságról szóló 69/2019. (IV.4.) Korm. rendelet (R.)
- A kormányzati igazgatási szerveknél foglalkoztatott kormánytisztviselők teljesítményértékeléséről szóló 89/2019. (IV. 23.) Korm. rendelet (TÉR rendelet)

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE